

"יילחם מלחמות ה'"

חצרותיו בתהלה (תהלים ק, ד)

מה עניין "חצרותיו בתהלה" אצל "יילחם מלחמות ה'?" במאמר הראשון שאמר רבינו מלכנו שליט"א לכבוד י"א ניסן, בחדרו הק' בשנת תשי"ב, פתח בפסוק "אדני שפתי תפתח ופי יגיד **תהלתך**", וביאר אשר "זהו ענין הביטול, שמבקש שהש"ת יפתח את שפתיו ופי יגיד את **התהלה שלך**, היינו שהוא עונה אחר הקורא שהוא רק ממשיך את התהלה דלמעלה". כשם שאצל הקב"ה מצינו, כדברי רש"י על הפסוק "ושכותי כפי" - "ותרגמו **אגין במימרי** [=אגן באמירת]. . שאינו צריך לסוכך עליו בכף ממש"; כך רועי ישראל אשר רוח ה' דיבר במ ומילתו על לשונם, ומלך המשיח בפרט, אשר לא חברב ולא

בחנית יעשה מלחמתו אלא "ברוח פיו ימית רשע", ובדיבורו - "ידבר עמים תחתנו".

את מלחמות ה' של נשיא הדור, לחם בדיבורו והגן באמירתו. ומי אינו זוכר את דבריו המאויימים בשלהי ניסן לפני י"א שנה: "...זה עתה הגיעה ידיעה אשר אירגון אש"ף נתן הוראה לפגוע היל"ת". ובדיבורו קיים "הריעו לה" מלשון "**תרועם** בשבט ברזל". "בשמים **ירעם** ה'" - ומקול רעמתו "יחתו מריביו" ו"ידין אפסי ארץ" (כפסוקי הפטורת הרבי ברה"ה, בשירת חנה). וזהו "חצרותיו בתהלה" - איך הוא יוצא מחצרותיו למלחמה מביתו והיכל קדשו ישמיע את "התהלה דלמעלה", ובה ועל ידה - "ירד מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ".

מוסר סינוד - י"א ניסן, שנת ה'תשס"ו

שנת תשי"ז

חשבון הנפש של חיילי בית דוד

"ביום ההולדת, על האדם להתבודד, ולהעלות זכרונותיו ולהתבונן בהם, והצריכים תיקון ותשובה ישוב ויתקנם" כך כותב הרבי מה"מ ב"היום יום" של יום הבהיר י"א ניסן • מנהג זה הוא גם נחלתו של קהל החסידים המקורש לרבי, שצריך להתבונן במלחמתו הבלתי-מתפשרת של הרבי בנושא 'שלמות הארץ'. אין מתאים יותר מביום ההולדת להתבונן עד כמה אנו פועלים במרץ בשליחותו של הרבי בנושא זה • הרב שלום דובער וולפא, האישי שזכה לקבל אין-ספור הוראות והדרכות מהרבי בענין המאבק על שלמות ארץ ישראל, עורך חשבון נפש נוקב, וקורא בקול רם: "הצריכים תיקון ותשובה ישוב ויתקנם!"

מנצח. רבים שאלו אז, באילו "מלחמות הי"י" כבר ניצח הרבי, ועוד בשנת תשנ"ב? אבל די בהתבוננות קלה בכדי לראות לפחות דוגמא אחת, שבמלחמה השמימית שניהל במשך עשרות שנים כנגד המלכות האדירה, שמנעה מיהודים ללמוד תורה ולקיים מצוות, ניצח הרבי למעלה מדרך הטבע לגמרי, וכל מה שהבטיח בענין זה במשך עשרות שנים, נתקיים בצורה נפלאה (והרי גם על מלחמה זו הכריז הרבי כאחת ממלחמות הי' של מלך המשיח – ראה שיחת ו' תשרי תשכ"ז).

את המלחמה הזאת ניצח הרבי ע"י חייליו הנאמנים ב"מדינה ההיא", שנלחמו במסירות נפש, ללא רפיון ידים, ומבלי להכנע לדיעות כוזבות ולרוח הזמן. אבל מה עם המלחמה העיקרית של מלך המשיח על שלימות הארץ? – כאן חלה נסיגה נוראה.

דוקא כשנצרה מציאות המתאימה מאין כמוה להחדרת דברי הרבי בין כל שכבות הצבור, דוקא בתקופה בה רואים במוחש, שאם היינו אנו חסידי חב"ד משמיעים ברמה את דעת קדשו באיסור מסירת "אף

ב כמה שיחות הזכיר הרבי, כי המאבק על שלימות הארץ והצלת העם השוכן בציון, הוא חלק מ"מלחמות הי"י" של מלך המשיח. ואכן ראינו כולנו איך שהוא משקיע במאבק זה את כל כחו, בהתועדויות, באגרות קודש, בשיחות אישיות, והכל מתוך להט פנימי מעומק הנפש.

ומאחר שההתגלות של "משיח ודאי" מתחילה מ"וינצח", שרק לאחר מכן "ויבנה מקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל", הרי ברור שאנו נמצאים בשלב המכריע שעם ישראל חיכה לו במשך כאלפיים שנות גלות. כאשר מצד אחד עומד הרבי מלך המשיח בראש צבאו "חיילי בית דוד", ומן הצד השני עומדים כל אלו המנהיגים את עם ישראל בכיוון ההפוך, והמפריעים למשיח לנצח במלחמתו, שהיא גם המלחמה להכרתת זרע עמלק הישמעאלי שבדורנו.

בשיחת ש"פ חיי שרה תשנ"ב קבע הרבי, שכבר נתקיימו דברי הרמב"ם "יעמוד מלך מבית דוד.. וילחום מלחמות הי"י, ולא זו בלבד אלא ש"בכמה ענינים כבר

אבל גם למלחמה שלו נגד המפגעים יש הגבלות שיש לקבל אותן בהבנה. למשל: כשנוסעים לשינגטון אי אפשר להמשיך עם ה"סגר". כי אין זה "הומניטרי" להעניש את כל אותם רבבות התושבים, שהם רק מפגינים נגד ישראל בקריאת "איטבח אל יהוד" (והרי יש כאן "חופש ביטוי" וההפגנה היא זכות דמוקרטית), והם רק מחנכים את ילדיהם מינקותם לרציחת יהודים (בסך הכל לימודי דת על פי האיסלם), והם זורקים רק אבנים על כלי רכב (לא כולם משתמשים בירי חי), והם בסך הכל רוצים לבוא ו"לעבוד" אצלנו להרויח את לחמם (ורק "בדרך אגב" כהכנסה צדדית הם משתתפים בריגול ובהנחת מטענים וגניבת מכוניות). כמו"כ יש להתחשב ב"ועידת הפסגה" של הערבים ולא להרגיזם בעיתוי לא מוצלח זה. וגם "יום האדמה" הוא סיבה הכי טובה שלא "להתלהם" ולקבל בקור רוח את הפגיעות ביהודים, כגזירה משמים.

הרב שלום דובער וולפא

המפקדים הבכירים בשטח יודעים לספר לנו אחרי כל פיגוע, ש"אי אפשר לסגור את הגבולות באופן הרמטי", ו"שרק בגלל הלחץ של המשטרה על מרכז העיר נאלצים המחבלים לפעול בפריפריות". כאילו שזה ממש משנה היכן בדיוק הם מניחים את מכוניות התופת, ברחוב יפו או במאה שערים. ושוב מגבילים את חיילי צה"ל "להשתמש רק בכדורי גומי" ובשאר ההגבלות. ממש כמו בממשלות הקודמות. ולולא הנסים הגלויים שעם ישראל רואה בעיניו יום יום ושעה שעה, היו המחבלים מצליחים רח"ל לבצע את כל זממם (ולא רק מקצתו שמצליח בעונותינו הרבים). כי הגבולות פתוחים, וכל מחבל הישר בעיניו יעשה.

וגם עתה, עם ראש ממשלה שהבטיח הרים וגבעות, ועם שר לבטחון פנים ה"ימני שבימניים", עדיין לא יכול יהודי לנסוע בשקט בכבישי הארץ, או לבקר בחופשיות ב"קבר רחל" וב"מערות המכפלה". ועדיין נהרגים תינוקות בשכונת אברהם אבינו בחברון ובחורי ישיבה בדרכם ללימודים, וקציני הבטחון של הישובים נהפכו למטרה ממוקדת של מחבלי ערפאת ימ"ש. ובכל יום מוצאים בנסי נסים מטעני חבלה המוכנים להפעלה, ועדיין נופלים פגזי מרגימות על נצרים וסביבתה. והמצב הולך ומחמיר.

שבוע שעבר פעלו מטוסי צה"ל נגד מטרות של כח 17 ברמאלה ובעזה. אבל הכל יודעים שגם בעבר לא השיג אהוד ברק שום מטרה ע"י הפגיעה במפקדות של ערפאת, והפיגועים נמשכו.

שעל" לערבים, ובאיסור ניהול משא ומתן איתם, היתה בזה השפעה עצומה על כל העם היושב בציון, המחכה לדברי אמת לאחר קריסת כל התיאוריות. – הנה דוקא לעת כזאת שינינו כיוון, ושכחנו את תפקידנו כמפקדים וחיילים ב"מלחמת בית דוד".

לא רק שלא ניצלנו את המאורעות האחרונים בכדי להוכיח לכל **שהרבי מלך המשיח צדק בכל אזהרותיו**, אלא שמשום מה נתקבלה אצלנו בשנים האחרונות איזו החלטה משונה, שאת מה ש"טוב ליהודים" לא נחפש בשום אופן בשיחות הרבי, אלא דוקא אצל הוגי הדיעות ה"ימניים", ב"ערוץ 7", ב"מקור ראשון" וכיוצא בהם. ועוד החלטה אסטרטגית אימצנו לאחרונה, שבשום אופן לא נלחם נגד ממשלת ישראל ה"נבחרת", וזאת גם אם הרבי עומד וזועק שהממשלה גורמת לפקוח נפש של מליוני יהודים.

ולא זו בלבד אלא שראינו פתאום צורך להיות "שותפים" ב"עשייה הציונית" ולקחת חלק בבחירתו של מי שיעמוד בראש הממשלה. וזאת מבלי להבחין כלל אם דעותיו תואמות את רצונו של כ"ק אדמו"ר מה"מ, או ההיפך מזה ממש.

כ "ק אדמו"ר מה"מ הודיע בצורה ברורה, שהוא ילחם במי שחושב "לדבר" עם הערבים אודות מסירת שטחים, וזאת כיון שהדיבור עצמו גורם לפיקוח נפש. הרבי אף הראה בזה "מעשה רב" כשקיים הבטחתו והוריד בצורה נסית את ראש ממשלת ה"ימין", שהמשיך לדבר על תכנית האוטונומיה, שכן לדבריו, **מוטב שישלטו גוים בארץ הקודש**, מאשר יהודי המאמין בקדושת הארץ והחותם על הסכם של מסירת שטחים לערבים.

והנה קם לו ראש ממשלה שנבחר בכדי להגן על תושבי ארץ הקודש, ומכריז, כי אם יהיה שקט בגבולות ויפסקו מעשי החבלה, **הרי הוא וממשלתו ימסרו לערבים עוד שטחים**, וזאת ב"קומבינה" הנקראת (ליופי המליצה) בשם **"רצף טריטוריאלי"**. ומשמעות הדבר, שאם עוד יש היום כמה פינות ביהודה ושומרון ועמק הירדן, שממש אין המחבלים יכולים לירות אש חיה על יהודים, הרי עתה הם יקיפו את כל הישובים ואת כל הכבישים, וגם יוכלו לברוח ברצף הפנוי ממחסומי צה"ל, מגנין לשכם, ומשכם ליריחו, ומיריחו לחברון, ואולי גם מחברון לעזה, באין מפריע. וכל זה במסגרת של "הסכם ביניים" לא הסכם שלום קבוע.

ועכשיו אם נשאל את עצמנו מהי העצה בכדי למנוע מראש הממשלה להפיק את זממו. הרי התשובה היא פשוטה, וכפי שהוא עצמו אומר ומצהיר ש"לא יהיה משא ומתן **תחת אש**". כלומר: העצה היחידה למנוע ממנו למסור עוד שטחים למחבלים, היא רק אם האש תמשך רח"ל, ואז לא יהיה משא ומתן. ואכן זוהי הסיבה שהאש ממשיכה ואף מתגברת.

היו שטענו, כי לפחות בנושא המלחמה נגד הטרור יהיה ראש הממשלה ה"ימני" טוב מקודמו ומקודמיו.

שנת תשי"ח

או בגלל שאין להם זמן לחכות בתור, או מפני שהם עוברים במטרה להניח מטענים. וכמה אנשים העידו בכל כלי התקשורת, שהם הראו לחיילים את זרם הערבים שעוברים דרך השדות במרחק של כמה עשרות מטרים מהמחסום, והחיילים צחקו להם בפנים. ולא זו בלבד, אלא שבפיגוע שהיה ב"מפגש השלום" בצומת קלקיליה, העיד יהודי נכבד, שהוא הראה לחיילים ואח"כ גם לשוטרי, את המחבל המתאבד שהיה נראה מאד חשוד, ואמר להם "אני בטוח שזהו מחבל", ובכל זאת לא נעשה דבר בכדי לעצור אותו.

ומעתה, כמה מגוחך נשמע השר לבטחון פנים מר עוזי לנדא, כשהוא קורא לאזרחים "לגלות עירנות" ולהתריע על כל אדם או מכונית או חפץ, חשודים. והרי המשטרה וצה"ל מאפשרים לאלפי מחבלים חשודים לעבור בכל יום שלא דרך

המחסומים, ואף אחד אינו בודק אותם ואת החבילות שהם נושאים.

והרי לכם עצה לפענ"ד, שיכולה לפתור או לצמצם באופן דרסטי את הסתננות המחבלים. והיא, שהממשלה תודיע באופן ברור, שכל אדם שיראה בשעה שהוא מנסה לעבור בדרכים עוקפות לתוך מדינת ישראל, יקבל מיד כדור בראש, בלי לבדוק ובלי לשאול שאלות. וכמובן שזוהי פעולה לגיטימית גם אילו לא היו כאן פיגועים בכל יום ויום, כי איזו מדינה תתיר לאנשים זרים להכנס לגבולה שלא דרך המעברים הרישמיים, ובפרט כאשר בכל יום נהרגים אזרחים כתוצאה מהפקרות זו.

ואין לי ספק, שכאשר המחבלים ידעו שהם עלולים לקבל כדור בראש ע"י צלף ישראלי, ברגע שינסו לחדור לגבולנו, הרי הם יעדיפו להשאר בבית ולחפש עבודה פחות מסוכנת, או להתאבד בחוף עזה ולא בלב תל אביב.

ואמנם, זוהי עצה רק כנגד החבלות בתוככי "הקו הירוק", ומה בקשר לפיגועים בכבישי יהודה ושומרון וחבל עזה, הרי גם לזה יש תקנה. והיא, שעל כל פיגוע היל"ת, יקימו מיד התנחלות חדשה באותו איזור, ואז ידע ערפאת שהעסק אינו משתלם לו.

וכמובן שזהו בנוסף לפעילות יזומה נגד המפקדות של כל אירגוני החבלה, פעילות שחייבת להעשות דוקא בשעות היום, כאשר כל המחבלים נמצאים באזור, ועל מנת לפגוע ולהרוג.

מדוע אין סיכוי שהממשלה תאמץ את ההצעות הנ"ל? לא בגלל שהיא אינה חכמה כמו מי שמציע אותן, שהרי אין דבר פשוט מזה, אלא משום שהיא

אם לא היה בכחנו לנצח במלחמה זו, לא היה הרבי מתחיל בה מלכתחילה. הרבה יותר קל לנצח את דעת הקהל בארץ מאשר את מלכות רוסיה האדירה. יש לנו כאן הרבה יותר חיילים לאלפים ולרבבות כן ירבו, מאשר קומץ החסידים שבאמצעותם נלחם הרבי וניצח את "ברית המועצות"

והסיבה לכך היא, שהפעולה נעשית כנגד בנינים ריקים ולא כנגד המחבלים, בבחינת "שפך חמתו על העצים ועל האבנים".

אמנם דובר צה"ל מתפאר שהממשלה לא הודיעה לערפאת על הפעולה, אבל העובדה היא שאיש מהמחבלים לא היה בשעת מעשה במקום, וזאת הן משום שההפצה היתה בשעת לילה מאוחרת, ובעיקר מפני שבדאי נשלחו הודעות בדרכים שונות ומשונות ולא רשמיות, וכל האומר אחרת רק מטעה את הצבור ואוחז את העינים.

ומהי התוצאה בשטח? שהמחבלים מקבלים בכך אישור נוסף למה שהיה כבר ברור אצלם, שעם ישראל הם רחמנים בני רחמנים, כולל רחמנות על אכזרים. ושגם רצח תינוקות ונערים צעירים לא יגרור את צה"ל לפעולה של עין תחת עין. ומה איכפת למחבלים אם המפקדות נפגעו קצת, הרי אדרבה, פעולה כזו תמריץ את מדינות ערב להזרים את הכסף לאש"ף בכדי לשקם את ההריסות.

וראו עד כמה אטומה ממשלת ישראל, גם זו החדשה: הכל יודעים, שגם בעת ה"סגר" וה"כתר", עוברים בכל יום אלפי פלשתינאים בשבילים ובמעקפים שונים, לתוך תחומי מדינת ישראל. ואפילו כאשר אין סגר ויש אפשרות לעבור דרך המעברים הרישמיים, מעדיפים אלפי פלשתינאים לעבור דוקא מסביב למחסום הצה"לי, או משום שאין להם רשיונות עבודה,

ראש הממשלה אריאל שרון אצל הרבי, בחלוקת הדולרים ביום ראשון, ערב ראש חודש סיון תשמ"ט

לחדש את הסכמי השלום עם ערפאת, וכל פעולה הנעשית להגנת תושבי ישראל, נבחנת דרך המשקפיים האלו, האם לא תהיה בזה "סתירת הגולל" על הסכמי השלום. אשר דרך זו היא בניגוד גמור לשו"ע, שהרי השו"ע קובע "יוצאים עליהם בכלי זיין", וזאת מבלי להתחשב בשום חישובים מדיניים, לא "יום האדמה" ו"לא יום השמים", אלא פשוט "הבא להרגך השכם להרגו".

ולא רק "הבא להרגך" אלא אפילו הבא לקחת תבן וקש, אם כניסתו למקום זה עלולה להחליש בעתיד את המצב הבטחוני, יש לעשות מיד "כתר" ו"סגר" ולעמוד מסביב המחסומים עם כלי זיין; ועל אחת כמה וכמה שיש לכבוש איזורים מועדים לפורענות, כמו גבעת "אבו סנינה" בחברון, ממנה ירה צלף פלסטיני בראשה של התנוקת שלהבת פס הי"ד. ואם "ועדת החקירה לאירועי אוקטובר"

עלולה להחליש את כח עמידתם של השוטרים בעתיד, יש לבטלה מיד ולהעניש את כל הערבים האחראים לאירועים אלו. זהו הצו האלקי של השו"ע, ששמענו מפיו של נשיא הדור.

מ י היה צריך ללחום נגד כל זה בשם הרבי? האם יש לרבי מלך המשיח היילים אחרים מאשר אנחנו – התמימים ואנ"ש? האם יש לו נציגים

מ

הנשיא משה קצב אצל הרבי ביו"ד שבט תשנ"ב

**מאד לא נעים להעלות
הרהורים נוגים כאלו
בגיליון חגיגי של י"א
ניסן וערב פסח, אבל אל
נשכח שיום הולדת
מיועד להעלאת
זכרונות, להתבוננות
ולחשבון הנפש. ולכן
עם כל אי הנעימות
שבדבר הרי זהו הזמן
לכך, והמטרה היא:
"והצריכים תיקון
ותשובה ישוב ויתקנם"**

"אינה רוצה לחסום את הסיכוי לשלום".

מר שמעון פרס שר החוץ בממשלת שרון, הודיע מיד אחרי הפגיעה במפקדות אש"ף, כי "ערפאת הוא עדיין הפרטנר שלנו לשלום, אלא שהוא פרטנר שעושה טעויות, ואנו חייבים להעמיד אותו על טעותו". ובכן, איך יכולה הממשלה להפסיד בידים פרטנר שכזה?

לפעמים אתה עומד וחושב, איך יכול "עם חכם ונבון" להתדרדר לטפשות שכזו. למשל, ההודעה הרשמית שאין העיתוי מתאים לתגובה צבאית "בגלל הוועידה הערבית". הרי גם אם זאת הסיבה, וגם אילו היתה הסיבה מוצדקת, אין טפשות גדולה מזו להכריז באופן רישמי שאנו מפחדים מהכינוס של הערבים, כי חוץ מהבושה שבדבר, הרי גם באופן טקטי, בכל פעם שיעשה ערפאת פיגוע ויחשוש מתגובה, הוא יכנס כמה שרי חוץ וי"בהיל" את שרון ופרס.

וכמו-כן ההודעה הטפשית כי יש לחכות עם תגובה עד אחרי "יום האדמה" (ורק ש"בגלל רחשי לב הצבור אחרי האירוע בצומת קלקיליה לא היתה ברירה"). הרי זו כהודעה כלפי עם ועידה, שלא רק שאנו מפחדים מהערבים שבחוץ, אלא שהממשלה רועדת כעלה נידף מפני הערבים אזרחי מדינת ישראל.

והתוצאה ממדיניות זו נראית גם בבית המשפט הבודק את תפקוד השוטרים, באינתיפאדה שעשו ערביי ישראל ב"אום אל פאחס" בחדש תשרי. אשר עצם הקמת ועדת הבדיקה, היא בושה לממשלה ונצחון עצום לערבים, ובגידה ממש בשוטרים היקרים ומפקדיהם שעמדו במסירות נפש נגד הפורעים ימ"ש. ועוד והוא העיקר, שיש בזה סכנה גדולה לעתיד, כאשר כל חייל ושוטר יפחדו להגן על היהודים מהפורעים הערבים, מחשש שיצטרכו לעמוד לדין, בפני אותם הפורעים, ושיקבלו מכות גם בתוך בית המשפט! ומי יודע אם כמה שוטרים לא ישלמו על כך במשרתם, או שישבו שנים רבות בבית הסוהר על שהעזו להגן על מדינת ישראל מפני אספסוף ערבי צמא דם.

וכל זה נעשה תחת ממשלה שבראשות "הגנרל המהולל" מר אריאל שרון, ועמו כל חברי הליכוד, ועמו אפילו רחבעם זאבי ובני אילון, וכמובן המפלגות החרדיות (שקולן אינו נשמע כלל בסוגיות אלו, כאילו שלתורה אין מה לומר בזה). ואם כל אלו הן "מפלגות הימין", הרי אפשר להמליץ עליהם בלב שלם את הפסוק: "וימינם ימין שקר".

הכל נובע רק מנקודה אחת, שהמטרה הסופית היא

שנת תשי"ט

אחרים שישמשו לו לפה אם לא השלוחים והרבנים בראשם? ואיך לא קם אף אחד מרבני ועסקני וחסידיו ותמימי חב"ד ללבוש שק ואפר, לצעוק חמס, ולומר לכבוד ראש הממשלה מר אריק שרון: "אתה ורק אתה אשם במצב הבטחוני הנורא ובדם שנשפך. כי בנוסף לחורבן שהבאת בעבר, הרי גם עתה בהצהרותיך כאן ובוושינגטון על רצונך להמשיך ולמסור שטחים לערבים, ובהמנעותך מהכרזה רשמית על ביטול הסכם אוסלו באופן מוחלט, אתה מעודד את הפיגועים ופותח את כל הארץ לפניהם".

אין ספק, שכאשר המחבלים ידעו שהם עלולים לקבל כדור בראש ע"י צלף ישראלי, ברגע שינסו לחדור לגבולנו, הרי הם יעדיפו להשאר בבית ולחפש עבודה פחות מסוכנת

את ערפאת להגיע לשלחן המשא ומתן". ומה שיעשו הוא ופרס וערפאת באותו שלחן, את זה אני משאיר לדמיונכם.

אך ראו זה פלא. רק שנתיים עברו מאז השלילה המוחלטת ששללו הרבנים את השיטה האפיקורסית של "הרע במיעוטו", ושוב הלכו אלפי חסידים משולהבים ובחרו בחרדת קודש, את מי שמצהיר כי ירים יד נגד ה' אלקי הצבאות (כלשונו של הרבי ב"ט כסלו תשמ"ב), ילחם נגד הרבי מלך המשיח, ויעשה מעשים שגורמים (ע"פ שו"ע) לשפיכות דמים של יהודים היל"ת.

החסידים לא שכחו, כי מר אריק שרון הוא זה שעקר בפועל את ישובי סיני. הוא זה שהיה האחראי הישיר למחדל מלחמת "שלום הגליל", בכך שהשאיר בחיים את כל המחבלים ולא שעה לתחוננו של הרבי מה"מ. הוא זה שהיה שותף **למסירת חברון** ולהסכמי "וואיי" הנוראים, וזאת על אף התחייבותו בכתב לרבני חב"ד שלא ימסור אף שעל. אבל התירוץ השחוק נשלף שוב מתהום הנשיה, "ינכון, הוא "רע", אבל השני יותר גרוע ממנו".

נפל לידי גליון "בית משיח" מס' 207 מעשי"ק וישלח תשנ"ט, ובו "החלטות כינוס חירום ומחאה של חסידי חב"ד בארה"ק, ובראשם רבני חב"ד בארה"ק שליט"א". ובין ההחלטות אנו קוראים: "מוצהר בזה במבט לאחור, **כי הקמפיין "טוב ליהודים" היה מוטעה לחלוטין**, בהיותו מבוסס על טעויות והטעויות. מתברר לעין כל כי הסטייה מן ההוראות הקדושות של הרבי שאסור לתנועת חב"ד להתערב בפוליטיקה, היא שגרמה לא לראות בעינים פקוחות את הטעויות וההטעויות שנבעו מכך. לאור זה ברור, כי על תנועת חב"ד, על כל ארגוניה ומוסדותיה, לחזור לנאמנותה לרבי ולהוראותיו הקדושות, ולהתנתק לגמרי מפוליטיקה כלשהי מכל וכל".

אם יש מושג של "גילוי פנים בתורה שלא כהלכה", הרי התגלמותו המוחלטת היתה בפירסום אגרות הקודש של הרבי בענין חובת ההשתתפות בבחירות. ועד כדי כך עבדה מכונת התעמולה ה"ימנית" החבדי"ת המשומנת, עד שתמימים צעירים הלכו בבוקר הבחירות בששון ובשמחה של מצוה לאחר הטבילה במקוה, "לקיים את רצונו של הרבי" בהטלת פתק צהוב שעליו מודפס שמו של אדם, **שהרבי הודיע בפירוש בשיחת ג' תמוז תשמ"ב שאסור לבחור לא בו ולא בתלמידיו, כיון שהוא יכול לדבר רק בשם הערבים ולא בשם היהודים.**

בהמשך **מגנות** ההחלטות את השיטה של "הרע במיעוטו" והכינוס מודיע **על זעת הרבנים** כי "דיעות אלו פסולות ויש לשלול אותם ולדחות אותם מכל וכל". וזאת משום ש"הסכנה שבהחזרת שטחים וההלכה בשו"ע בנושא, אינם נמדדים בחלקים ואין מקום לפשרות למחצה לשליש ולרביע". הגר"מ לנדא שליט"א מודיע בשם הרב אליהו שליט"א, כי **"הדוגלים בשיטת הרע במיעוטו זו אפיקורסות ממש"**.

נכון שהרבי הורה תמיד שיש להשתתף בבחירות ולא לעמוד מן הצד, אבל רבוננו של עולם, מהו הקשר בין ההוראה לבחור את "המפלגה החרדית ביותר", לבין בחירת ראש ממשלה המרים יד בקב"ה ובתורתו. והרי בפירוש שמענו (בחוה"מ פסח תשי"ג), שכל מי שתומך במפלגה שתדבר עם הערבים על מסירת שטחים, הרי הוא נעשה בכך שותף בשפיכות דמים. ומי התיר לנו להיות שותפים בשפיכות דמים רח"ל.

והנה הגענו שוב לבחירות לפני כמה שבועות. כבר לפני הבחירות הצהיר ראש הממשלה שהוא לא יתן יד להקמת התנחלויות חדשות. (כלומר: 1. שבעל הבית ביהודה ושומרון וחבל עזה הוא ערפאת. 2. שכל האופציות למסירת השטחים פתוחות, ולכן אי אפשר להקשות על הנסיגה העתידית ע"י התנחלויות חדשות). עוד הודיע ראש הממשלה כבר אז, שהוא יכבד את הסכמי "אוסלו" (כיון ש"יהם נחתמו כחוק ע"י ממשלה נבחרת") **וגם יקים ממשלת אחדות עם פושעי אוסלו**". הוא גם הפריח ע"י עיתונאים שונים "בלוני ניסוי" בדבר הסכמתו להקמת מדינה פלשתינאית, ויימקורות בכירים" העבירו לכלי התקשורת את מפות הנסיגה שלו במסגרת "הסכמי הביניים ארוכי הטווח". כל ה"חידוש" שלו בקמפיין הבחירות היה, ש"הוא יכריח

פורסם בעיתונות, כי בדיונים על הסכם הקואליציה בין הליכוד לעבודה, הניחו אנשי הליכוד על השלחן את המצע שפירסמה תנועת העבודה בבחירות הקודמות, וביקשו לבסס את השותפות ביניהם על מצע זה. וא"כ מי ניצח בבחירות אלו ה"ימין" או ה"שמאל"? ועם מי נעשו הבחורים שותפים, עם "שלימות הארץ" או עם **שמעון פרס**, המנהל ע"י שליחיו גם בעצם ימים אלו

עוד ספיחין של שיטה זו, שבגינה איבדנו את המינימום של כבוד עצמי, ושל ההגנה על כבודו של רבינו מלך המשיח:

הנשיא משה קצב, שמע מהרבי ביו"ד שבת תשנ"ב דברים ברורים במשך 18 דקות, נגד מסירת אף שעל אפילו באופן של אוטונומיה. **קצב זלזל בכך מיז בריש גלי**, וממשיך לזלזל בכך עד היום הזה, כאשר הוא מצהיר בכל הזדמנות על "מחויבותנו לשלום", ועל ההכרח לעשות "פשרות כואבות" וכו' (כולל "כואבות" למשפחה שלושת ילדיה נשאר נכים לכל חייהם. "כואבות" ליתומים המאבדים אבא או אמא או שניהם ביחד. "כואבות" להורים המאבדים את בתם בת עשרת החדשים. ו"כואבות" בנתניה ובחדרה וכמעט ב"מאה שערים" ו"בית ישראל"). ואעפ"כ אנו מתכבדים להביא אל ה"נשיא" קבוצות של ילדים המגיעים לגיל מצוות, ולהצטלם עמו, ולהכניס את התמונות בשבועוננו. ובכך אומרים

אנו לילדים ביום חגם, לכו בדרכי של זה הצוחק בפה מלא על ההוראות הקדושות שקיבל באופן אישי מהרבי, ואשר מוכן להפקיר חיי יהודים על מזבח "הסכמי השלום" הכושלים.

ראש הממשלה לשעבר יצחק שמיר, שעבורו מסר הרבי את ההוראות למר קצב, טען ברבים לאחר אותה שיחה, כי הרבי אינו מבין מה זאת "אוטונומיה", ואין בדבר כל סכנה כלל וכו', והמשיך הלאה בדיבורים בכיוון זה עד שהרבי קיים הבטחתו ונלחם בו "שתתפרק הממשלה שלו". ולכן דוקא שמיר הוא זה שגרם למפולת אוסלו שהרבי הרגיש אותה כבר אז (וכ"ז אדר א' תשנ"ב יוכיח). והנה בדיוק תשע שנים לאחר אותו יו"ד שבת, מוזמן יצחק שמיר עצמו לתת לנו "ראיון" ולהשמיע מדעותיו על המצב הפוליטי ועל חב"ד ועל הרבי, ומאמרו על הרבי מפאר את "ספר היובל" רחמנא ליצלן. (נתאר לעצמנו, שאצל חסידי גור למשל, היה מישהו מצער כל כך את הרבי שלהם, האם היה "המודיע" מעז לראיין אותו ולתת לו כבוד?)

ראש הממשלה ה"יטוב ליהודים", שהרב אשכנזי אומר עליו בכנס המחאה ביו"ד כסלו תשנ"ט: "נתניהו בא כיעקב והתגלה כעשוי. התברר שנתניהו מלכתחילה התכוון לשקר את רבני חב"ד כשחתם על מכתב ההתחייבות.. ואני פונה באזהרה לכל חסיד וחסיד לא לעשות שום מעשה המתפרש כהזדהות עם נתניהו". – והנה שנתיים לאחר אזהרה זו, מופיע האיש כאורח כבוד באירועים של חב"ד בעולם, מתראיין בשבועון של

הנשיא קצב מצהיר בכל הזדמנות על "מחויבותנו לשלום", ועל ההכרח לעשות "פשרות כואבות" וכו' - כולל "כואבות" למשפחה שלושת ילדיה נשאר נכים לכל חייהם. ליתומים המאבדים אבא או אמא או שניהם ביחד. "כואבות" להורים המאבדים את בתם בת עשרת החדשים...

משא ומתן חשאי עם ערפאת בידיעת ראש הממשלה!?

טוענים החכמים בעיניהם: גם "המפלגה החרדית ביותר" לא היתה "טלית שכולה תכלת", ובכל זאת צוה הרבי להצביע עבורה. וזה נכון. אבל האם בהצבעה עבורה נעשינו שותפים בשפיכות דמים? והרי עיקר ענינם של "אגודת ישראל" או "פועלי אגודת ישראל" שעבורם הצבענו, היה הרמת קרן התורה והיהדות, ובזה היה עלינו חובה לעזור ולהשתתף, גם אם דרכם לא תאמה בכל מאת האחוזים את שיטת כ"ק אדמו"ר שליט"א. ומה הדמיון בין זה לבין בחירת אדם הנושא באחריות לכל מעשי הממשלה שהם נגד חוקי התורה, והנושא באופן אישי באחריות לשפיכות דמים הכלולה במדיניותו ובמדיניות שותפיו הקואליציונים.

יאמרו הרציניים יותר, נכון שיש כאן טענה חזקה, אבל העובדה היא שכל גדולי התורה קראו ללכת ולהצביע עבורו, ואם היתה בזה

עבירה לא היתה קריאה כזו יוצאת מפיהם. אבל שאלה זו אין בה ממש. כי כל גדולי התורה התירו לאדם שומר תורה להיות "שר דתות" כאשר הרבי מה"מ אוסר זאת באיסור חמור (בגדר **אביזרייהו זעבדה זרה**). וכל גדולי התורה התירו לאדם שומר תורה להכנס לקואליציה, ואילו הרבי שולל זאת בתכלית, כידוע. וכל גדולי התורה עדיין אינם רואים לצערנו את ענין איסור מסירת השטחים כבעיה של שפיכות דמים, ואילו דעתו של הרבי ידועה. ומה גם שהרבי הודיע כבר לפני 19 שנה כנ"ל, שאסור לבחור עבור שני אלו שהיו אחראים לאי השלמת מלחמת "שלום הגליל", ואחד מהם הוא ראש הממשלה הנוכחי.

בודאי יהיו כאלו שיתרעמו על כך שמעלים מחלוקות ישנות שכבר אינן רלוונטיות כיום אחרי הבחירות. אבל הויכוח הוא לא על הבחירות שכבר מאחורינו, אלא על השיטה של העלמת הוראותיו האמיתיות של הרבי, עירוב דיעות כוזבות "ימניות" של "הרע במיעוטו" מבית מדרשם של חכמי "אתחלתא דגאולה", וגרימת בלבול המוחות אצל אנ"ש והתמימים. ובעיקר ששיטה זו עצמה **ממשיכה לעבוד גם היום**, ובגללה נמנעת חב"ד מלתקוף את ראש הממשלה על הצהרותיו בדבר המשך מסירת שטחים לערבים, ועל המנעותו מלאפשר לצה"ל לנצח ולמגר בעזרת ה' באופן סופי ומוחלט את המחבלים המקיזים את דמנו.

שנת תש"כ

הרבי מלך המשיח. דעתו הטהורה והברורה וה"קיצונית" של הרבי חייבת להשמע ברמה בכל אמצעי התקשורת, מעל כל לוח מודעות, ב"פליירים", ב"ערוצי הקודש", ובכל הגליונות המחולקים בבתי הכנסת. והיא חייבת להאמר לא כדעיה פוליטית, אלא כ"הוראתו של מלך המשיח".

בל נשאיר את העבודה לכמה חסידים בודדים, המוכיחים בעצם מעשיהם שחב"ד "הרישמית" אינה עומדת מאחוריהם. כל אחד מאיתנו הוא חייל של הרבי, כל מנהל בית חב"ד הוא מפקד, ארגוני חב"ד הארציים הם המפקדות העליונות, והרבנים שבראשנו הם הכהן משוח המלחמה, כשבראש כולם עומד הרבי מלך המשיח.

אם לא היה בכחנו לנצח במלחמה זו, לא היה הרבי מתחיל בה מלכתחילה. הרבה יותר קל לנצח את דעת הקהל בארץ מאשר את מלכות רוסיה האדירה. יש לנו כאן הרבה יותר חיילים לאלפים ולרבבות כן ירבו, מאשר קומץ החסידים שבאמצעותם נלחם הרבי וניצח את "ברית המועצות". ולכן בודאי שבכחנו להלחם ולנצח באופן מוחלט.

תפקידנו הוא לדאוג שבשנת המאה יהיה הרבי "הוא השליט" בארץ הקודש, וכמאמר העולם: "בעל המאה" הוא "בעל הדעה". לא ניתן לשום "מבצעים" חדשים, קדושים ככל שיהיו, לבלבל ולהסיט את חוד החנית מהמלחמה האמיתית.

נעמוד בכל הצמתים, נגייס את כל אנ"ש האנשים הנשים והטף. נשמיע לעם ישראל את דברו של הרבי מלך המשיח. לא מלחמה "לאומית", לא מלחמה "ימנית", לא בעד מועמד פלוני או אלמוני. אלא הכרזה שתדהדד בכל העולם כולו: יש מלך בישראל, הוא אמר ויהי הוא צוה ויעמוד. אין דיבורים עם הערבים, כל ההסכמים בטלים ומבוטלים. רק מלחמת חורמה למחית זרע עמלק ולהצלת עם ישראל!

ואז כאותו סיפור במדרש על התנא שרצה להעביר את האבן הגדולה לירושלים. אם רק נתחיל מציידנו במבצע באצבע קטנה, יבואו המלאכים ויסייעו, ועד שיתגלה בקרוב ממש הרבי, המלך מבית דוד בעצמו, ילחום מלחמות ה' – וינצח, והיתה לה' המלוכה.

חסידי חב"ד, מכבב בסרט וידיאו רישמי שחב"ד מוציאה. בכל המקומות הוא מקבל כבוד מלכים, לא מזכירים לו דבר על שקריו לרבני חב"ד, ולא חצי דבר אודות החורבן שהמיט על עם ישראל.

והבנים והבנות שלנו שרואים את הפרסומים על האירועים, קוראים את הראיון וצופים בסרט הוידאו, קולטים היטב, שמי שנלחם נגד הקב"ה, **שאחראי באופן ישיר לכל הפיגועים והרציחות בחברון ובשאר איזורי ה"פעילות" האומללות**, ושרבני חב"ד אסרו לעשות שום מעשה של הזדהות איתו, הוא הוא מי שחב"ד מתכבדת בנוכחותו, והוא ה"מאן דאמר" בליובאוויטש **ביום ההילולא יו"ד שבט!**

הלך השלילי מזה ל"התקשרות", הוא נורא. הלימוד החיובי מכך לגבי הדמויות שאותן יש להעריך ולכבד, הוא איום. הרצועה הותרה, ה"ירע במיעוטו" ניצח בגדול, חיילי בית דוד מחפשים להם בורות נשברים שאין בהם מים **אלא רק נחשים ועקרבים**.

ועד כמה צריך להודות לקב"ה שבנסים גלויים נמנע מה"ניל" לשוב לזירת ההתמודדות. כי אם הוא היה "רץ" לבחירות רח"ל, היתה עלולה לחזור על עצמה תופעת ה"אילולות" שליוותה את בחירתו בעבר. מי אני ומה אני שאומר את המילים הבאות, אבל מי יודע אם ההתלהבות המשיחית שבה השקיעו רבים את פנימיות נשמתם בבחירת נתניהו **חדשים ספורים לאחר ג' תמוז תשנ"ד!** והשירה של 5000 חסידים מעומק הנפש "ולבנימין אמר" **ביום הקדוש ג' תמוז תשנ"ה**, לא דחו את התגלות המשיח. כי הרי אין בן דוד בא עד שיבקשו את מלכותו. וכאשר יש תחליף שכל כך מתלהבים ממנו על אף שמודיע מראש שימשיך בהסכמי אוסלו, היינו מלחמה נגד הרבי והרמת יד נגד ה' ותורתו, האם אין כאן "מאסו במלכות בית דוד" רח"ל?

מאד לא נעים להעלות הרהורים נוגים כאלו בגיליון **חגיגי** של י"א ניסן וערב פסח, אבל אל נשכח שיום הולדת מיועד להעלאת זכרונות, להתבוננות ולחשבון הנפש. ולכן עם כל אי הנעימות שבדבר הרי זהו הזמן לכך, והמטרה היא: "והצריכים תיקון ותשובה ישוב ויתקנם".

עלינו להתנתק מכל הזדהות עם אלו הנלחמים כנגד

ראש הממשלה שמיר באיגרת אישית לרבי

בחול המועד פסח תש"נ, כתב ראש הממשלה דאז מר יצחק שמיר מכתב ופי"נ לרבי מה"מ, ובו ביקש את ברכתו של הרבי יחד עם רגשי תודתו על מאמצי הרבי לסכל את ממשלת השמאל • השליח שפעל אז מאחורי הקלעים היה הרב מרדכי (מוטי) גל, שחושף לראשונה את אותה פרשיה עלומה שסופה היה במסיבת עיתונאים שזומנה על פי בקשת ראש הממשלה • עוד פעולה אחת של הרבי, מיני רבות, במלחמות ה'

ו י י נ צ ח !

מאת: מנחם זיגלבוים

הרב מוטי גל
עם מר יצחק שמיר

אחד עשר שנים חלפו מאז אירועי חג הפסח תש"נ, או כפי שנקראו בלשון העם והעתונות דאז אירועי "התרגיל המסריח".

כזכור, באותם ימים ניסה שמעון פרס, ממלא מקום וסגן ראש הממשלה יצחק שמיר בממשלת האחדות הלאומית, להפוך את הקערה על פיה, ולהחליף את הממשלה הרחבה בממשלה צרה בראשותו. התרגיל נעשה בשיתוף פעולה עם חכ"ים במפלגת העבודה בשיתוף פעולה של מפלגת ש"ס, חכ"ים ואישים חרדיים נוספים.

באותם ימים התקיים משא ומתן ארוך ומייגע עם הליברלים בראשות מר יצחק מודעי, ועם אברהם שריר, שערק משורות הליכוד לטובת המערך, והוא היה אמור להיות הקול ה-60, שיכריע את הכף. בינתיים כיהנה "ממשלת מעבר" בראשות יצחק שמיר.

לסוד הגדול ביותר במדינה היו שותפים גם חכ"ים באגודת ישראל, אולם לא כל חברי הכנסת היו מעורבים בסוד, ביניהם הרב אליעזר מזרחי. רק בשלב מסויים הוא הוכנס בסוד העניינים, אך אז כבר לא היה בכוחו להשפיע ולשנות. התיקים 'נתפרו' כבר, ולאגודת ישראל

שנת תשכ"א

הזה שמעולם לא עסק בפוליטיקה, ולא ידע כיצד מתמודדים עמה, הוא הרב מוטי גל, מנהל בית חב"ד ברמת-גן.

במוצאי שבת אחת, לאחר תפילת ערבית, חש תחושה פנימית עזה כי עליו, כחסיד שרצונו של הרבי יקר לו מכל יקר, לצאת ולפעול בענין ככל יכולתו. הוא הרגיש כי עליו להתחיל ולפעול בענין ללא חת.

אלו שהתפללו עמו בבית הכנסת חב"ד ברחוב עוזיאל ברמת גן, מספרים כי לאחר ההבדלה ניגש אליהם ואמר בנחישות: "אני הולך כעת לפעול בענין, ועד שהבעיה הזאת לא נפתרת, אני לא חוזר הביתה..." זה בער בעצמותיו.

מה באמת הניא אותך להתעסק בזה?

"אין לי כל הסבר הגיוני. חשתי התעוררות פנימית הנקראת בחסידות "אתערותא דלעילא", ויצאתי לפעול. היתה לי תחושה שאעשה וגם אצליח בכוחותי של הרבי".

הרב גל פנה אז לרבני חב"ד באופן פרטי, שאל אותם אם נראה להם המהלכים המסוכנים המתהווים, והאם

הוא התכנס בעצמו לדקותיים, וביקש מכל הנוכחים לעזוב את החדר. שם, ספון לבדו, ישב וכתב מכתב בקשת ברכה. בלי מזכירה, בלי מכונת כתיבה (או מחשב), בלי חותמות וטקסי רשמיות; בכתב יד, אישי ופשוט, כחסיד הכותב אל רבי "לכבוד קדושת אדמו"ר שליט"א"

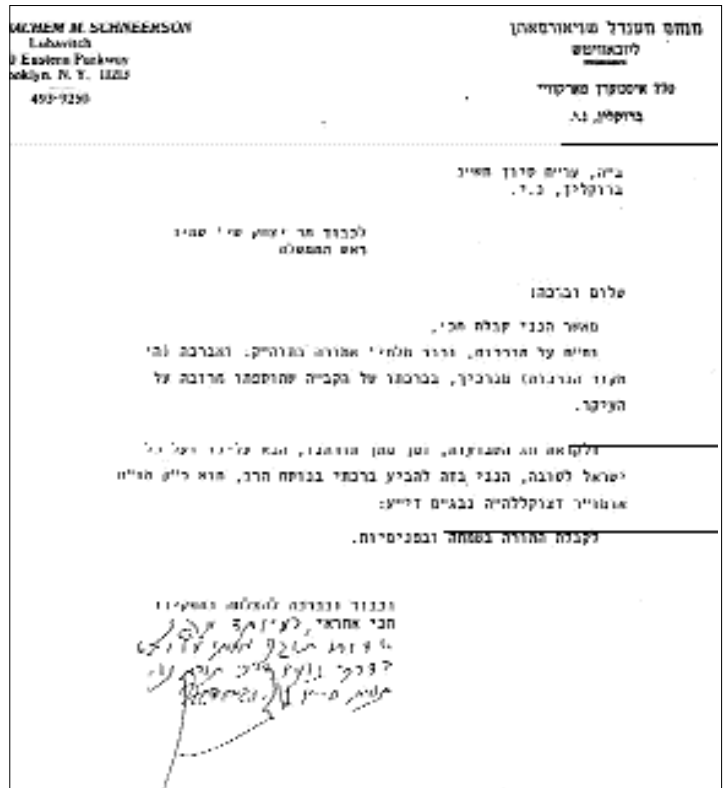
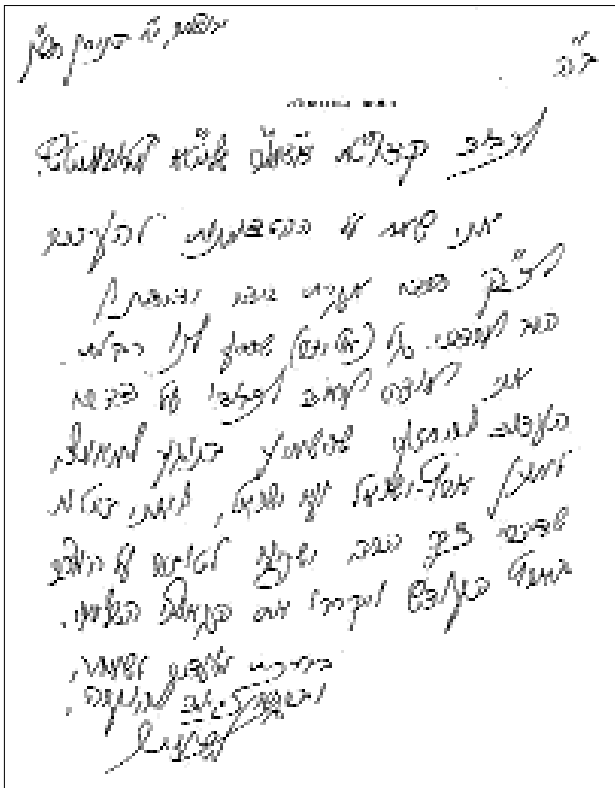
הובטחו שני תיקים; העבודה והרווחה והשיכון. הכל הבינו כי אוטו-טו פרס הולך להיות ראש הממשלה. בראיון חג שהעניק לאחד העיתונים הגדולים הצהיר בבטחון: "בעוד יומיים אהיה ראש ממשלה".

בשלב מסויים הענינים החלו להתבהר, וחברי הכנסת הרב אברהם וורדיגר והרב אליעזר מזרחי הודיעו כי לא יוכלו לתמוך בשמעון פרס, וזאת בשל הסיסמה שהלך עמה "שטחים תמורת שלום".

כך הסתיים מהלך ש"התבשל" במשך מספר חודשים על-ידי אישים שונים, לקראת הקמת ממשלת פרס-שמאל-דתיים – ממשלה שכוונתיה הברורות היו שלום עם הפלשתינים דבר שנחשב באותם ימים לפעל ולחפרת חוק בוטה.

באותם ימים של תוכניות ומזימות, שכן לו ברמת גן אברך שחש שלא בנוח לאור המצב ההולך והמתהווה. הוא הבין, כמו רבים אחרים, כי מתבשלים מהלכים שעתידים להביא להקמתה של ממשלה שלא כפי רוחו ורצונו של הרבי מה"מ. האברך

מימין: מכתב הרבי מלך המשיח למר יצחק שמיר. משמאל: המכתב שכתב ראש הממשלה לרבי

מסודר עם גורמים דתיים-ימניים-אידאולוגיים, שיתן גיבוי רעיוני למהלכי הממשלה".

איך אדם ללא כל נסיון בפוליטיקה, וללא גייסות פוליטיים מצליח להתחבר במהירות רבה כל כך ל"צמרת" במדינת ישראל?

הרב גל מושך בכתפיו. אין לו תשובה ברורה על כך. לאחר מחשבה ארוכה הוא אומר: "אני חושב שזיכתי שהרבי פעל דרכי פעולה מסוימת. כפי שסיפרתי קודם, התחלתי בענין בהתעוררות פנימית עליונה, ועם הרוח המיוחדת הזאת הלכתי כל אותם ימים. הרגשתי שכל הדברים נעשים בשיא הבהירות ובשיא המהירות, והבנתי שזה כוחות שניתנו לא מעלמא דין..."

היה זה ב"ח ניסן תשי"ג, חול המועד פסח מספר ימים לאחר יום הולדתו של הרבי. במפגש שנערך באותו יום, פנה הרב גל לשמיר ואמר לו לפתע "אדוני ראש הממשלה, אני רוצה להעביר ממך מכתב לרבי. אצלנו החסידים זה נקרא 'פדיון נפש', ובו תבקש ברכה מהרבי. בימים הקרובים אני נוסע לרבי, ואשמח לקחת עמי את המכתב".

הרב גל זוכר היטב את הבעת פניו של שמיר: "בבת אחת התרצנו פניו, הוא התכנס בעצמו לדקותיים, ולאחר מכן ביקש מכל הנוכחים לעזוב את החדר. שם,

"זה היה לאחר חודש עבודה אינטנסיבי בענין. הייתי עסוק ראשי ורובי בנסיעות ובפגישות כדי למנוע את הקמת הממשלה השמאלנית. אין לי ספק שהרבי ראה את כל מה שעברתי, ובעדינות רבה הרבי רצה "לשלם" לי על המאמץ והטרחה

הם לרצונו של הרבי. במקביל החל לנסוע ביוזמתו לאישים שונים כדי להפעיל עליהם לחץ בענין הפרת היוזמות להקמת הממשלה, ולמען הקמת ממשלת ימין חזקה. הוא הגיע אל חברים וותיקים מהצבא שנשאו עמדות פוליטיות במפלגת הליכוד, הוא יזם פגישות עם אישים שונים, ובכל מקום דיבר, פעל ושיכנע.

בעקבות זאת, החלה עמדתו הברורה של הרבי להישמע יותר ויותר בחוגי מקבלי ההחלטות, ובצורה חד-משמעית. מי שרצה האזין; מי שלא רצה התעלם. מכל מקום הדברים החלו לקבל תהודה רבה, עובדה שגררה בעקבותיה השמצות והטחת בוך מכיוונים שונים. הרב גל, שכאמור, מעולם לא עסק בפוליטיקה, הופתע, הרגיש מאד לא נעים, אך המשיך בדרך שלו.

הוא עמד בקשר רצוף עם מנכ"ל משרד ראש הממשלה מר יוסי בן אהרן, עם יו"ר צעירי הליכוד מר מיכאל רצון, עם חכ"ים שונים ממפלגות שונות ועם אנשים בסביבה הקרובה ביותר לראש הממשלה, ומי שמכיר את הרב גל, הקשר הזה הפך עד מהרה לקשר לבבי, חם ואפילו אישי מאד. הקסם שלו שבה את לבותיהם.

הוא נפגש פעמים אין-ספור עם אנשי מפתח בפוליטיקה הישראלית, ובהם ראש הממשלה מר יצחק שמיר, שממשלתו היתה בסימן שאלה.

למעשה הוא לא הוסמך לדבר בשם איש, ובוודאי לא בשם גוף כלשהו. רק כאדם פרטי, חסיד חב"ד, שמביע את דעותיו האמיתיות של הרבי, ומנסה להסיר את ערפל הטשטוש בענין. "המגמה היתה כל הזמן להביא את עמדתו של הרבי בענין השמירה על ארץ ישראל", הוא אומר.

(לא רבים יודעים, כי כשנה ומחצה לאחר מכן, נלווה הרב גל לפמלייתו של ראש הממשלה לוועידת מדריד, וזאת במטרה לאחד את השורות, ולחזק את גאוות הרוח היהודית, ברוח יהודית-אמיתית שורשית).

כיצד הגיב מר יצחק שמיר על הארועים?

"נפגשתי עמו עשרות פעמים באותו חודש ניסן. הוא שמע את העמדות, וסייע ככל האפשר, עד אשר התרגיל נכשל, והנשיא הטיל עליו את מלאכת הרכבת הממשלה".

במשך הזמן נוצרו יחסים "פנימיים, לבביים ואישיים", כהגדרתו של הרב גל, "עד כדי כך, שלאחר הרכבת הממשלה הימנית, כמעט יצאה לפועל תכנית להקים חוג תניא במשרד ראש הממשלה.

"בפגישות רבות שערכתי אז עם ראש הממשלה ויועציו, עלתה אפשרות ריאליית לפתיחת ערוץ רשמי

שנת תשכ"ב

ספון לבדו, ישב וכתב מכתב בקשת ברכה מהרבי. בלי מזכירה, בלי מכוונת כתיבה (או מחשב), בלי חותמות וטקסי רשמיות; בכתב יד, אישי ופשוט, כחסידי הכותב אל רבי "לכבוד קדושת אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש" פתח את מכתבו הקצר שהסתיים במילים "ואני בטוח שדברי כ"ק הרבי ישפיעו לטובה על המצב בארץ הקודש ויקרבו את הגאולה השלמה".

כשסיים את כתיבת המכתב, פתח את הדלת ונתן אותו בידו של הרב גל. הרב גל השכיל לנצל את

מר שמיר קורא בריכוז את מכתב הרבי

במשך הזמן נוצרו יחסים לבביים ואישיים, כהגדרתו של הרב גל, "עד כדי כך, שלאחר הרכבת הממשלה הימנית, כמעט יצאה לפועל תכנית להקים חוג תניא במשרד ראש הממשלה..."

המאמץ והטרחה. "ואכן, זה היה השכר הגדול שקיבלתי. זכיתי להשלים מעגל ולהיות השליח משמיר אל הרבי ומהרבי אל שמיר".

כשהגיע ללשכתו של מר שמיר, הודיע כי בידו מכתב מהרבי אל ראש הממשלה. כשמר שמיר שמע זאת, הורה לזמן מיד את הכתבים המסקרים את משרד ראש הממשלה, מעין "מסיבת עיתונאים" כדי לתת לכך פומביות, ולבטא את הערכתו למכתב של הרבי.

"מר שמיר קיבל את המכתב, וראיתי עליו כי הוא נרגש. למרות שהוא איש שכלי שמתרחק מהחצנות רגשות, ניכר היה עליו כי הוא שמח ומתרגש. אני כמוכן ישבתי ממול, ולא קראתי את המכתב, אך הוא פנה אלי וביקש ממני להסביר ולפענח עבורו את התוכן. אין זה מקובל להגיע אל קדמת שולחנו של ראש הממשלה, ועוד לנגד עיניהם של עתונאים, אך הוא קרא לי בחביבות ואמר 'בא הנה, תבאר לי מה אומר הרבי...'.

"למרבה הפתעת, ראיתי כי המכתב של הרבי היה בסגנון מכתבי הרבי אל החסידים. ללא גינונים מיוחדים, ואפילו מלא

בראשי תיבות... ראיתי בכך "תשובה" של הרבי אל מכתבו שנכתב כחסיד אל רבו, ללא גינוני ראש-ממשלה..."

כיצד הוא אישית קיבל את המכתב?

"הוא מאד שמח. ראו עליו שהוא נרגש, למרות שבטבעו הוא פנימי סגור ונוקשה; אך דווקא בגלל זה השמחה שלו היתה פנימית ואמיתית. הוא ביקש שאסביר לו כל מילה. ואכן, בכל מהלך היכרותי עמו ראיתי כי הוא רואה ברבי איש משכמו ומעלה, ואולי גם הערצה".

הרב גל מסכם את הפרשה ההיא במשפט אחד שאמר לו הרבי באחת מחלוקות הדולרים: "גרם נחת רוח רבה" — — —

המעמד, וביקש ממר שמיר רשות לשמור לעצמו עותק. מר שמיר הסכים והמכתב נשתמר בידיו (ראה צילום). באותו יום יצא הרב גל ל-770, וכשהגיע מסר את המכתב בידי המזכיר הרב לייבל גורנר.

"ואז, באחד הימים התקשרו למקום בו התאכסנתי" מספר הרב מוטי גל כשהוא נרגש בעליל, "הרב גורנר ביקש שאגיע מיד ל-770 כדי לקבל מכתב תשובה למר שמיר. כשהגעתי מסר בידי את המעטפה, והורה לי בשם הרבי שאעביר זאת לשמיר במו ידי".

הרב גל רואה בכך מעין הכרת טוב של הרבי: "זה היה לאחר חודש עבודה אינטנסיבי בענין, אשר במהלכו כמעט ולא ראיתי את בני משפחתי וידידי. הייתי עסוק ראשי ורובי בנסיעות ובפגישות כדי למנוע את הקמת הממשלה השמאלנית. אין לי ספק שהרבי ראה את כל מה שעברתי, ובעדינות רבה הרבי רצה "לשלם" לי על

חונכתי לא לשתוק

- זה היה "גירסא דינקותא" שלי . . ובנוגע למעשה, אינני עומד לשנות את השיטה שאאמור וכ"ק מורי-וחמי אדמו"ר סללו ופתחו את הדרך, ואמרו שלא להתחשב עם ענינים של היפך הכבוד, ואפילו לא להתחשב עם גזירה של אומות העולם • קטעים משיחות כ"ק אד"ש מה"מ על שלימות הארץ, בהם התבטא גם על-עצמו בביטויים מיוחדים

ליקט: מרדכי גורליק

הורגלתי שאין מה לחכות לתואר של כבוד

יש להם את כל המעלות האלו אלא שהם עושים מזה סוד, אינני עושה מזה כלל סוד (וזה לא היה עוזר מכיון שבין כך יודעים מזה).

הורגלתי מאותם זמנים [לפני 65-60 שנה] שאין מה לחכות לתואר של כבוד, ואם ישבו וישתקו - לא אני אוהו מכך ולא לי מותר לאחוז מכך ולא על כך חינכו וגידלו אותי, ואני ממשיך בחינוך זה, וכאשר מדובר על ענין הקשור בפיקוח-נפש אסור לשתוק, אפילו כשיודעים שתוך כדי דיבור (או מחר או לאחר זמן) פלוני בן פלוני יעביר לשון-הרע לפבי"פ!

...אין שום נפקא-מינה האם הצעקה תועיל - כיון שלא צועקים היות ועל-פי שכל יש הסברה שזה יועיל, אלא מחמת שהענין כואב! ומסתמא הם להוטים בענין זה - אבל זה לא קשור בכך שיקבלו נחת או כבוד - אם כבר מגיע אז מגיע ההיפך מזה, והפסקתי לקחת את זה ללב!

מישהו שאל אותי פעם: כיצד יתכן שלא נוגע לי שזה אומר תואר פלוני, ואחר אומר תואר פלוני, והשלישי "עולה על כולנה" הוא אומר עוד כמה וכמה תוארים? - ענית לו, שאצלי זה "גירסא דינקותא": אינני אומר שזה לא נוגע לי, אבל זה לא פועל עלי עד כדי כך שזה ישנה את השיטה, שהשיטה היא שכשמגיעים לפיקוח-נפש אסור לשתוק! שזה פסק-דין ברור בשולחן-ערוך, וזה מיוסד על פסק-דין ברור וגמור (שאין בו כל מחלוקת) בגמרא - שאסור לשתוק בענין של פקוח נפשות!

הקב"ה עזר לי (לא ע"י הבחירה והרצון שלי) שאני נולדתי בכור לאב, שאבי היה אחר-כך רב ראשי (כפי שקוראים לזה היום) ביקטרינוסלב [כעת זה נקרא דניפראפעטראווסק], ומכיון שבימים ההם ובמדינה ההיא היו צריכים לנהל ויכוח או לענות על שאלה וגידוף שעל זה היו צריכים לענות ברוסית, ואני הייתי הבן הגדול של הרב הראשי של המקום - זה נפל עלי [שזה גם בין הגידופים עלי שאני יודע רוסית. אני יודע ענינים אלו וענינים אחרים - שאין כאן המקום להאריך בזה, ואינני עושה מזה סוד. ישנם כאלו מאלו ששחדו אותם

הורגלתי מאותם זמנים [לפני 65-60 שנה] שאין מה לחכות לתואר של כבוד, ואם ישבו וישתקו - לא אני אוהו מכך ולא לי מותר לאחוז מכך ולא על כך חינכו וגידלו אותי, ואני ממשיך בחינוך זה, וכאשר מדובר על ענין הקשור בפיקוח-נפש אסור לשתוק, אפילו כשיודעים שתוך כדי דיבור (או מחר או לאחר זמן) פלוני בן פלוני יעביר לשון-הרע לפלוני בן פלוני!

לי זה לא יגיע, במילא אינני מאותם "תליתאיי" שזה מזיק להם, אבל מה שמזיק הוא שאחר-כך מגיע יהודי ואומר דברים שלא היו מעולם: לא מדובר על הלאו של "לא תחנם" וכיוצא-בזה, אלא מדובר על פיקוח-נפש! וכדי שלא יטעו - אמרו וחזרו וכתבו, והדפיסו ופרסמו

שנת תשכ"ג

"אני את נפשי הצלתי", אני עסוק עם עצמי, עם אשתי כגופי, עם בנו ובתו וכי, שאין כאן המקום להאריך בזה. (משיחת כ"ף מנחם אב ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

מסתמא קניתי כמה וכמה 'חברים טובים'...

. . . מסתמא קניתי כמה וכמה 'חברים טובים' על-ידי התוועדות זו, בין כאן ובין בארץ ישראל – אך העיקר הוא, שהדברים שנאמרו אינם דברים שלי, ומי שרוצה יכול לראות זאת בגמרא, במדרשים ובפוסקים ששם כתוב כל דבר, ולא באתי אלא לחזור על מה שכבר הודפס כמה שנים לפני-זה.

ומה שאני יכול להוסיף הוא, שבדיוק כשם שהתורה היתה בתקפה במדבר סיני, וכשם שהתורה היתה בתקפה בעיירה הקטנה ברוסיה, או בפולין, או בגליציה – כך היא בתקפה בכל העולם כולו גם עתה, ואף אחד אינו יכול לשנות זאת ולמכור זאת! מי שקונה – משלה את עצמו, ומי שמוכר משלה את עצמו, ולא ישתנה אפילו יקוצו של יו"ד בתורה, כפי שהמדרש אומר אפילו בנוגע לשלמה המלך (שעליו נאמר 'וישב שלמה על כסא הוי"ו') שאפילו אות אחת בתורה הוא לא יכל לשנות, ואפילו לא בחייו, על-אחת-כמה-וכמה ענין שנוגע לכל עם ישראל בכל תפוצות הגולה – ובעיקר בארץ ישראל! והטענה, שיהודי שנמצא במקום אחד אינו צריך להתערב במה שקורה במקום שני – היא היפך התורה שאומרת שהיהודים הם אומה אחת ו"גוי אחד בארץ", ובדיוק כשם שאי-אפשר לעשות מגוי – יהודי, אפילו שמאה ועשרים אנשים יפסקו שהגוי הוא יהודי, כך אי-אפשר לעשות מיהודי – גוי, אפילו שמאה ועשרים אנשים יפסקו שהוא אינו-יהודי; ועל-אחת-כמה-וכמה, שיהודי שנמצא במקום אחד – הרי הוא דבר אחד עם כל היהודים שבכל העולם.

ועד שאדמו"ר הזקן כותב באגרת-הקודש, שרק כאשר כל האברים בריאים – הגוף בריא, אך כאשר יש חסרון באבר אחד – חסר בכל הגוף, בכל שאר האברים ובכל שס"ה הגידים. במילא מובן, שכאשר ישנו אבר שאינו כדבעי – צריכים שאר האברים להקים קול צעקה, ולזעוק שישנו אבר אחד שאינו כדבעי!

לאלה ששוקקים – אני יכול לעשות דבר, אך הם עצמם יודעים שזה היפך מדין בשולחן-ערוך, שכאשר יהודי בקצוי-תבל עושה ענין שאינו על-פי שולחן-ערוך – כל יהודי, היכן שרק יהיה, מוכרח לומר (באופן שהשני ישמע) שהוא עושה דבר שאינו על-פי שולחן-ערוך, ובמילא זה מזיק לעושה, מזיק לכלל ישראל, וזה מזיק, כביכול, ל"שכינתא בגלותא" – "השוכן אתם בתוך גוי".

(משיחת י"ט כסלו ה'תשל"א - בלתי מוגה)

ובקשו שכל הרוצה לפרסם זאת – שבשולחן-ערוך אורח-חיים ה' שבת סימן שכ"ט כתובים דברים ברורים בנוגע לענין זה – ולא נגע ולא פגע, זה לא נקלט אצלו מכיון שהוא משוחד!

וכאמור לעיל, שזה היה "גירסא דינקותא". אכן אינני אומר שיש לי הנאה מכך, וגם לא שזה באופן של "שויתי" – שזה בדיוק בשוה אם אומרים תואר של כבוד או שאומרים תואר הפכי – אבל בנוגע למעשה, אינני עומד לשנות את השיטה שאדמו"ר וכ"ק מורי-וחמי אדמו"ר סללו ופתחו את הדרך, ואמרו שלא להתחשב עם ענינים של היפך הכבוד, ואפילו לא להתחשב עם גזירה של אומות העולם.

לא לפחד מגוי

וזה גם המענה לטענה 'היתכן שמרגיזים את הגויים?!' – ראינו את הנהגת כ"ק מורי-וחמי אדמו"ר: לכ"ק מורי-וחמי אדמו"ר היתה ברירה לא להתעסק עם הגויים ולא להתעסק עם ה"יהודים-גויים" ("היבסקציה"), הוא יכל לשבת רגוע וללמוד עם בני ביתו ועם תלמידיו ועם כל אלו שרצו ללמוד ממנו ואף אחד לא היה מתעסק איתו. ועל-אחת-כמה-וכמה שהיתה לו ברירה לברוח משם כפי שאחרים עשו

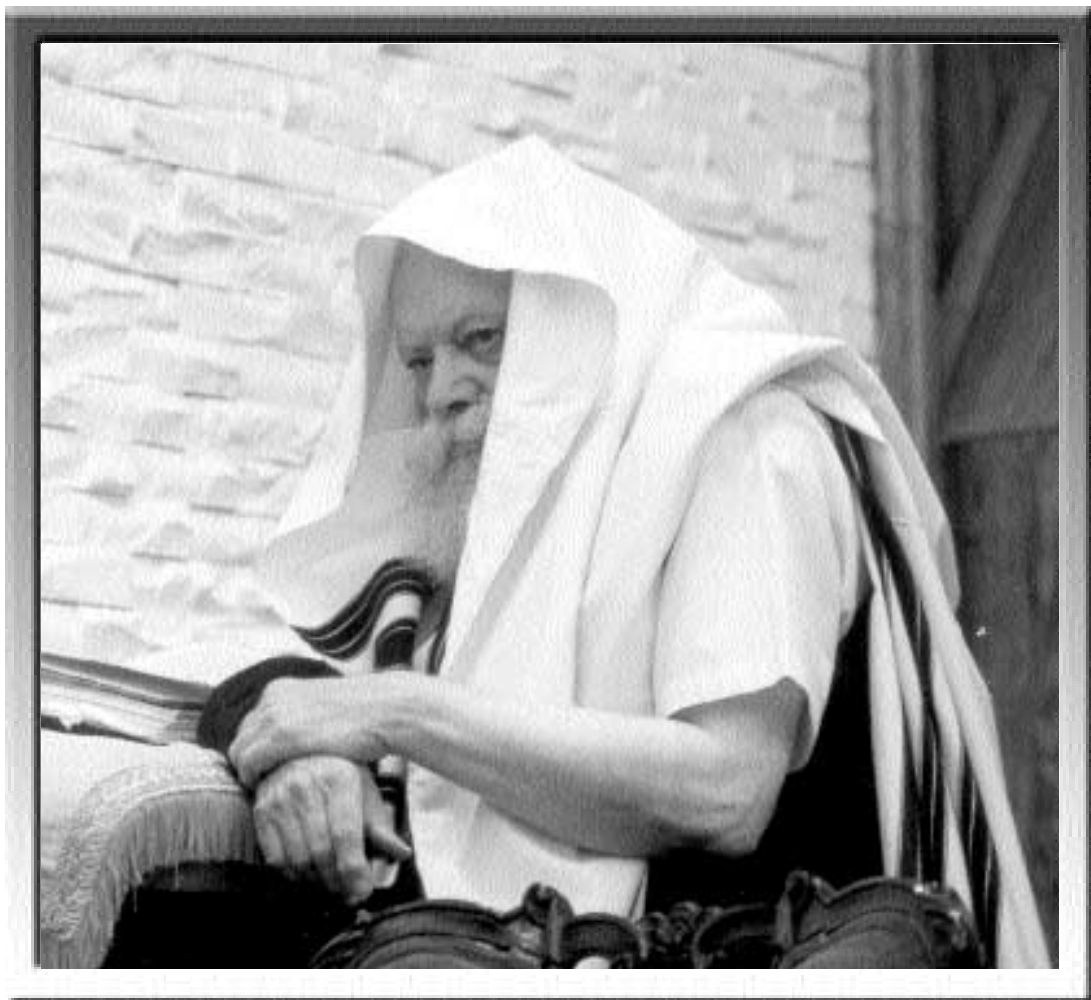
לאלה ששוקקים – אני יכול לעשות דבר, אך הם עצמם יודעים שזה היפך מדין בשולחן-ערוך, שכאשר יהודי בקצוי-תבל עושה ענין שאינו על-פי שולחן-ערוך – כל יהודי, היכן שרק יהיה, מוכרח לומר (באופן שהשני ישמע) שהוא עושה דבר שאינו על-פי שולחן-ערוך

[ואינם מתביישים מכך עד היום הזה, אף-על-פי שידועים שהם עשו כך ועל-ידי-זה הם סללו את הדרך גם לשני לעזוב את ההנהגה שלו ולברוח למקום בטוח כדי שהוא יוכל ללמוד תורה מתוך מנוחה!],

אבל הוא לא עזב את צאן מרעיתו, ונשאר שם עד שהכריחו אותו לנסוע משם – על-ידי-זה שלקחו את כל האפשרויות שהוא יכול להתעסק בהפצת התורה והיהדות, מכיון שמאותו יום ואילך כל מי שבא אתו במגע ומשא לקחו אותו מיד באופן שהוא לא יוכל יותר להתעסק בהפצת היהדות. ואדרבה: כשהוא הגיע מעבר לגבול, הוא החזיק את הקשר עם אלו שנשארו במדינה ההיא.

וכמדובר לעיל, שרואים את הפירות והפירי פירות מזה: יהודים יראי שמים, חיים, לומדי תורה ומקיימי מצות, שיש להם מ"י על הפצת היהדות, והם אינם מפחדים מהגויים ואינם מפחדים מה"יהודים-גויים" ואינם מפחדים מהגוי שאצל כל יהודי ה"אל זר אשר בקרבך", והוא אינו מחכה עד שהוא יסתדר עם היצה"ר שלו ועד אז הוא נותן ליהודים להתגלגל ברחוב וטוען

"בשבט פיו וברוח שפתייו"

לעולם חסדו (תהלים ק, ה)

"ברכה והצלחה", "ברכה והצלחה", "ברכה והצלחה"...

תור בן אלפי אנשים משתרך מחוץ לבניין 770. כבקרת רועה עדרו עוברים לפני נשיא הדור, והוא נותן דולר לצדקה לכל אחד ואחד, ומברכו בברכה והצלחה.

המופתים מתגלגלים מתחת ומעל השולחנות, ואילו פינו מלא שירה כים אין אנו מספיקים לספר אחת מיני אלף של אותם ניסים אשר בכל יום עמנו.

"ולעולם חסדו". גם כאשר יהיה מי שיפרש "עולם" מלשון "העלם" - בתקופה הנוכחית - יבואו ויאמרו לו: "עולם"

מלשון נצחיות הוא, "ולעולם חסדו" גם בזמן ההווה, כאשר יודע כל אחד אשר פנה אל הקודש בבקשת ברכה.

ובחסד ה' עליו, מקשיב נשיאנו מלכנו שליט"א לכל אשר בשם ישראל יכונה, ומעודד ומרגיע, ומייעץ ומברך, וחובש לעצבותם ובמקומם יכניס אור ושמחה, חיות והתלהבות, בבחינת "הוא עשנו" - עושה את המתברך כבריה חדשה אשר לא ידעה צער וסבל מעולם.

ואנן מה נענה אבתרי? - "הודו לו ברכו שמו". וכל המרבה לספר בסיפורי המופתים לאות ולראיה אשר חי הוא בקרבנו, הרי זה משובח.

מוסר סינוד - די"א ניסן, שנת ה'תשס"ז

שנת תשכ"ד

מעשה ניסים

לכבוד היום הגדול והבהיר י"א ניסן - שנת ה-100 - מתכבדים אנו להביא בזאת לקט סיפורי ניסים של הרבי מה"מ, אשר זהו מסמני מלך המשיח "בשבת פיו וברוח שפתיו" - שכל מילה היוצאת מפיו מתקיימת מבלי שתפול שערה ארצה.* הסיפורים סופרו במקומות ובזמנים שונים על-ידי מגוון רחב של אישים, ובע"ה עתידים לראות אור בקרוב בהוצאת בית משיח".

אחת שאלתי - לבקר בהיכלו

מיוחד אישורי יציאה עבור הנוסעים.

השנה דאג הדרג הצבאי להעביר מסר כי בניגוד לשנים עברו, לא תאושר היציאה לחו"ל של תלמידי ישיבות חב"ד לנסיעה המסורתית לרבי.

במשך כל חודשי החורף ניהלו העסקנים מגעים נמרצים עם הדרג הבכיר במטכ"ל, כדי לשכנעם בחשיבות הענין, אך מאום לא הועיל. נראה היה כי הפעם הוחלט שלא לאשר בשום אופן את נסיעתם של התלמידים.

יושב אפוא יקותיאל ודואג על המצב הרגיש שבו נתונים הוא וחבריו. הכאב הנפשי גדול, והרצון הולך ומתגבר מרגע לרגע - להיות במחיצתו של הרבי האהוב. בסתר ליבו, האמין יקותיאל שהמאמצים יוכתרו בהצלחה, ועוד לפני חג הפסח הוא גייע ל-770. יאם זהו רצונו של הרבי - כך יהיה, חשב בבטחון. גם לבני משפחתו ששאלו אותו האם הגיעו האישורים המיוחלים, השיב שהוא בטוח כי רצונו של הרבי יתממש.

עודו מדבר עם משפחתו, ואחד מחבריו מטלפן ומודיע כי זה עתה התקבלה הידיעה שכל המאמצים עלו בתוהו והמסר האחרון שהועבר לעסקני חב"ד, שאין שום סיכוי לקבל אישורי יציאה מהארץ...

שדר דחוף נשלח לרבי, ובו הודעה על ההתפתחויות האחרונות. העסקנים חיכו להוראות חדשות; והן לא איחרו לבוא: הרבי הורה להפסיק את כל המגעים עם הדרג הצבאי במטכ"ל ולנהל דו-שיח ישיר עם לשכת שר הביטחון.

בימים הבאים הגיעו המאמצים לשיאם. עסקני

ימי חודש ניסן תשכ"ח.

יושב יקותיאל עם חבריו לספסל הלימודים בישיבת "תומכי תמימים" בכפר חב"ד, והלב דואב וכבד.

זה מספר שנים שהונהג הסדר בישיבות ליובאוויטש בארץ, שבסיום שלוש שנות לימוד בישיבה הגבוהה, נוסעים התמימים להסתופף בצילו של נשיא הדור, אביהם של התמימים - הרבי מלך המשיח. סידור זה נעשה בהסדר עם הדרג הצבאי המתאים שהנפיק באופן

ריקוד חסידי בדרך לרבי

מכלי.

רבע שעה חלפה ולפתע נשמעה צעקה מקדמת העמדה. איציק צעק בהיסטריה שהמצרים פתחו בהפגזה, צרור פגזים ארוך נשמע ולאחריה נדם קולו של איציק.

הזבובים הצילו את חייו!

יום כיפור, תשל"ד. אף לא אחד לא חלם שהמלחמה תפרוץ דווקא ביום קדוש זה.

איציק היה הקרבן הראשון במוצב שלנו. המציאות הקשה הפתיעה והדהימה אותנו, אבל מהר מאוד התעשתנו. איבוד עשתונות מצידנו רק יסייע לאויב.

ציון, המש"ק, אירגן אותנו למיגונה ובדקות שחלפו בין התקפת מטוסים אחת לשניה יצאנו מהבונקר וסידרנו את שקי החול שבעמדות. נסינו ליצור קשר עם המפקדה אבל לא היתה תשובה, כנראה שהיו בעיות חמורות יותר. היינו תשעה חיילים, ליתר דיוק כבר שמונה, ולמוצב שלנו לא היתה חשיבות אסטרטגית כל-כך.

במכשיר הקשר שמענו דיווחים מהמפקדים והחיילים בשטח. בשעות הראשונות הכל היו טרודים, אך שקולים וענייניים, אולם לקראת הערב הקולות כבר היו קטועים ומרוסקים. חיילים בכו בקשר. הבנו שהמצב לא טוב כלל והתכוננו לבאות בלב כבד.

התרכזנו בבונקר המרכזי וקיבלנו הוראות מציון. את הגופה של איציק עטפנו בשמיכה והנחנו מחוץ לפתח הבונקר. "גם אם ניאלץ ללכת לשבי – אמר ציון – לא נוותר בכל מחיר על גופו הקדוש של איציק".

למרות שלא הייתי ממשפחה דתית, צמתי, אבל החרדה והפחד השכיחו ממני את הרעב. עכשיו אני סוחב תחמושת לקצה תעלת הקשר הצפונית. במקרה של התקפה הוטל עלי לרוץ לשם ולירות במקלע לכל השטח שמצפון וממערב. ריכוזתי שם כמחצית מהתחמושת

חבי"ד ניהלו מגעים נמרצים עם לשכת שר הביטחון, וההכרעה בגורל הנסיעה נתונה היתה לשיקולי שר הביטחון. רק לקראת סוף השבוע התקבלה הבשורה כי שר הביטחון אישר את נסיעתם של התלמידים לחצרות הקודש.

כל אותה עת לא ידעו תלמידי הישיבה על המערכה שהתנהלה מאחורי הקלעים. חלקם כבר השלימו עם העובדה כי את המשך הלימודים ייאלצו לבלות בין כותלי הישיבה בכפר-חבי"ד במקום להסתופף בצילו של אביהם – הרבי שליט"א. אם כי היו כאלה שהאמינו בבטחון מוחלט כי ברגע האחרון יתחולל נס גלוי. יקותיאל נמנה על האחרונים. הוא לא תאר לעצמו שרצונו של הרבי לא יבוא לידי פועל.

כשהתקבלה הידיעה כי שר הביטחון אישר את נסיעתם, שמח יקותיאל שמחה אמיתית, אך לגמרי לא היה מופתע – "לא היה לי צל של ספק", אמר להוריו, "כי הרבי יפעל עבורינו את העניין".

ערב חג הפסח בנמל התעופה בן-גוריון. נהם המטוסים שנחתים וממריאים מחריש אוזניים, ויקותיאל עומד נרגש כולו למרגלות המטוס הענק שיביא אותו בעוד שעות ספורות ל"בית חיינו". כשהתרווח על מושבו במטוס החל לשזור במחשבתו את אירועי הימים האחרונים – שרשרת של ניסים מופלאה התנהלה בכל צעד ושעל עד שזיכיתי להגיע הלום.

כעבור שעות מספר נחת המטוס בנמל התעופה 'קנדי' בניו-יורק. ההתרגשות היתה גדולה, עוד מעט קט יזכו לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

"ולבקר בהיכלו" – יקותיאל היה בטוח שבשעת לילה מאוחרת זו הרבי כבר עזב את 770 ונסע לביתו לערוך בדיקת חמץ, וסבירי היה להניח שהרבי יסור לביתו לבדיקת חמץ תיכף לאחר תפלת ערבית. מה נדהם אפוא, כאשר ברדתם מהרכבים בסמוך ל-770 יצא לפתע הרבי שליט"א מלך המשיח לקבל את פניהם! – רק מאוחר יותר התברר לו כי הרבי המתין במיוחד לבואם של הבחורים מארץ הקודש.

אם לשער את אשר התחולל מאחורי הקלעים, אפשר להבין זאת במילים הספורות בהם סיכם הרבי את הנושא באוזני החסיד הרב שמואל לויטין:

– "זה היה מעשה ניסים!"

חסידי חב"ד עם חיילי צה"ל על תעלת סואץ

הבטחתי שתחזרו

אוקטובר 73.

תשעה חיילי מילואים נמצאים בלב המדבר, באחד המוצבים שלאורך התעלה. הכוונות גבוהה וגם המורל.

– "איציק, אני קופץ רגע למטבח, הזבובים מוציאים אותי מדעתי". השארתי את איציק בעמדה והלכתי להירגע בצל. הזבובים הטורדניים הוציאו אותי

וחזרתי לבונקר.

לילה ירד על המדבר. לילה גורלי שיישאר חרות בליבי לדראון עולם.

נודע לנו שהמצרים פרצו את כל הגיזרה שלנו וחדרו בין המוצבים אל תוך סיני. המצב היה בכי רע.

המחשבות רודפות זו את זו; הבית, אמא, אבא, האחים והאחיות. מה הם עושים כעת, הושבים עלי? חרדים לשלומי? האם יזכו עוד לראות אותי? ואולי הם יראו אותי אבל אני לא אראה אותם...

לפתע פתאום, כמו צמחו מתוך האדמה, ניצבו לידי שני אנשים. צבטתי את עצמי לבדוק אם אני הוזה, אבל לא. שני אנשים אמיתיים, פניהם מאירות עטורים בזקן שיבה. הללו הביטו בי ואחר התקרבו אלי. אחד מהם ניגש אלי ואמר: "אל תפחד. אתם הולכים לשבי אבל תצאו ממנו חיים ובריאים. מסור זאת גם לחבריך".

אחר הצהרים שמענו את קולות הנפץ הולכים וקרבים אלינו גם אלינו. הבנו שהמצרים מתקרבים למוצב שלנו.

הסתגרנו בבונקר, אבל זה לא מנע מקולות הנפץ האדירים להקפיץ אותנו. הדריכות היתה בשיאה כשלפתע גילה התצפיתן קבוצת נגמ"שים מצריים במרחק קילומטר וחצי נעה לעברנו. הגיע תורנו וידענו או הם או אנחנו...

ציון חילק הוראות אחרונות והתפזרו לעמדות. הוא ביקש שלא נפתח באש עד שיחלק בינינו גיזרות אש מדוייקות. כשניתן היה לזהות את מספר הקסדות המגיחות מהמשוריינים המצריים הגיע אלי ציון. "אתה לוקח את שלושת הימניים ויורה ללא הרף. אל תפסיק עד שתקבל פקודה. אסור שיבינו שאנחנו רק תשעה חיילים".

עוד דקות ספורות, והכלי על הכוונת החל יורק אש תופת. האצבע לוחצת על ההדק ללא הרף. כבר במטח הראשון פגעתי בשלושה חיילים, ביניהם המפקד.

מזווית עיני ראיתי את אלון, המקלען השני, שעושה גם הוא עבודה יפה. התמלאתי רוח קרב והמשכתי לירות לעבר נגמ"ש נוסף. האמנתי שנצליח לעצור את הפלוגה. הצלחנו להשבית להם ארבעה משוריינים.

המצרים התמקמו על דיונות החול במרחק של מאתיים מטרים מאיתנו. קפלי הקרקע המדברית היו עבורם מחסה מוצלח – והפגיעות שלהם הלכו ונהיו מדוייקות יותר ויותר.

"שמוליק!" – זעקה קורעת לב נשמעה מהצד הדרומי, המצרים פגעו בו. הקיבוצניק החביב מה"גושרים" נפל בקרב.

המורל מתחיל לרדת, גם ציון המש"ק נפגע. נותרנו רק ששה – שליש מאיתנו כבר גמרו. "אלוקים תעשה משהו!" – צעקתי ללא קול.

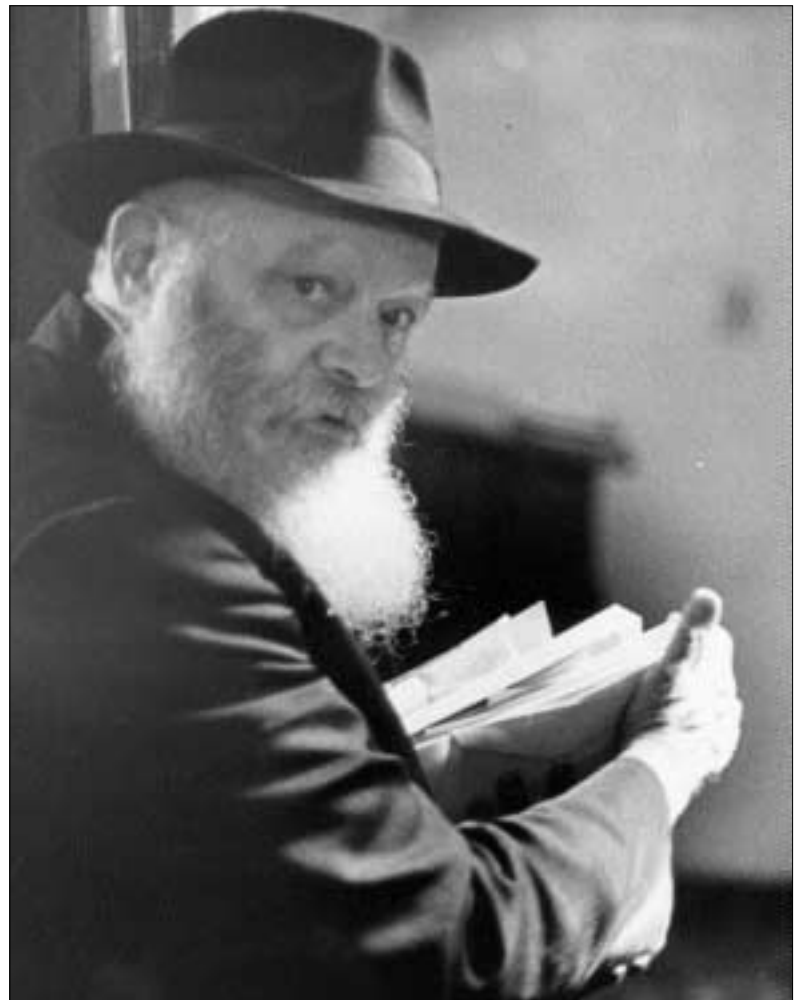
לילה ארוך ומייגע לחמנו כאריות עד שנשארנו ארבעה חיילים בלבד. החלטנו להכנע. השעה חמש בבוקר, ובטרם יצאנו להסגיר את עצמנו סדרתי את הגופות בשורה ישרה והצמדתי לכל אחד פתק עם הפרטים האישיים.

השלמתי עם הכל. ידעתי שהעתיד שלפני לא ורוד, תקופה שחורה לפני; אפילו לבכות לא הצלחתי, אין לי דמעות.

נדב, הסגן של ציון יצא ראשון בידיים מורמות, אחריו יצאו האחרים. אני נשארתי מאחור עם מקלע דרוך, למקרה שהמצרים לא יכבדו את הכניעה. נותרו לי רק עוד דקותיים להיות ברשות עצמי, כשאחריהם אני מאבד את החרות. אני שבוי!

לפתע פתאום, כמו צמחו מתוך האדמה, ניצבו לידי שני אנשים. צבטתי את עצמי לבדוק אם אני הוזה, אבל לא. שני אנשים אמיתיים, פניהם מאירות עטורים בזקן שיבה. הללו הביטו בי ואחר התקרבו אלי.

ממול המצרים, המקלע שלי דרוך ושני זקנים לידי.

– "נו, הגרוזינים הגיעו?"

מספר החסיד הרב יעקב מיכלשוילי מלוד:
 היה זה בשנת תשכ"ז כשהקומוניסטים שלטו ביד
 ברזל במליוני האזרחים. הרדיפות נגד יהדות הלכו
 וגברו, ועם זאת גם הקושי לצאת את מסך הברזל –
 כמעט ולא היתה אפשרות להשתחרר.
 כל בקשות ההגירה שהגשנו – נדחו, ולא היה כל
 סיכוי שזוכה לצאת מגבולות גרוזיה.
 בשמחת תורה של אותה שנה, פנה החסיד הישיש
 הרב שמואל לויטין ע"ה, בבכיות אל הרבי וביקש את
 ברכתו כי בשנה הבאה ישתתפו בהתוועדות כל רבני
 גרוזיה. הרבי האיר פניו ובירך את כולם.
 ואכן, באותה שנה, זכו לצאת רבני גרוזיה מעמק
 הבכא, ובחודש אלול זכו להגיע אל הרבי לקראת החגים.
 בהתוועדות של ראש השנה תשכ"ח, ישבנו העולים
 החדשים מול הרבי והצטרפו לניגונים החסידיים. לפתע
 פנה הרבי בחיוך רחב אל הרב לויטין: "נו ר' שמואל,
 הגרוזינים הגיעו?!"...

– כך יצא הפרופסור מרוסיה

מספר פרופסור ירמיהו ברנובר:
 את שנות נעורי עשיתי בריגא, ובמשך הזמן
 התקרבותי ליהדות ולחסידות.
 לפני שהגשתי בקשה לעליה לארץ, החלטתי
 להתקשר לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ולבקש
 את ברכתו הקדושה. אחד מחברי הזהיר אותי כי שיחה
 כזאת עלולה להכניס אותי לשנים ארוכות אל מאחורי
 סורג ובריה במחנות עבודה בסיביר, אך אני התעקשתי
 לצלצל לרבי בדחף בלתי מוסבר.
 ניגשתי למשרד הדואר ברוסיה וחייגתי היישר לחדר
 המזכירות. לאחר שהצגתי את עצמי ביקשתי לדבר עם
 הרבי, כשלפתע שמעתי את קולו של הרבי מעברו השני
 של הקו (באידיש) שאומר: "בקרוּב מאוד הכל יסתדר..."
 לא היה גבול להתרגשותי, הן דיברתי עם הרבי
 בכבודו ובעצמו.

ניגשתי אפוא למשרד ההגירה ולאחר שהגשתי
 בקשה, הובהר לי באופן חד-משמעי כי בשל ידיעותי
 הרבות, לא אוכל לעזוב את ברית-המועצות לפחות בעוד
 14-10 שנים!...

לא התייאשתי, חזרתי הביתה עם אמונה עיקשת
 בלב...

הנס קרה הרבה יותר מהר מכפי שחשבתי. זמן קצר
 לאחר מכן שמעתי נקישות בדלת הבית. שליח משרד
 ההגירה הזמין אותי לבוא מיד למשרד, שם הודיעו לי
 כי אושרה יציאתי מברית-המועצות!...

ידעתי כי אין זה, אלא בזכות ברכתו המופלאה של
 הרבי.

מה קורה?

אחד מהם ניגש אלי ואמר: "אל תפחד. אתם הולכים
 לשבי אבל תצאו ממנו חיים ובריאים. מסור זאת גם
 לחברך".

מימי לא שמעתי קול כה מרגיע. יותר מכל משכו
 אותי העיניים שלו. מבט יוקד, בווער, שהתמוג ברכות
 מפליאה.

"מי אתה?" – גמגמתי – "ומנין לך בכלל שנחזור?"
 האיש הביט בי בעיניו החודרות ואמר: "אם אצטרך,
 אגיע בעצמי להציל אתכם!"

– "ואיך תוציא אותנו?"
 הישיש לא השיב. הוא התקרב פסיעה נוספת, הניח
 את ידו על ראשי ועצם את עיניו.

כל זה לא לקח יותר מדקה, אבל זה נדמה כנצח.
 לפתע התרחקו השניים ממני ונעלמו באופק. הייתי אחוז
 תדהמה מרושם המחזה הזה. גם כשהמצרים כבלו את
 ידי והצמידו לגבי את קנה הרובה לא יכולתי לשכוח את
 מבטו – – –

שבעה חודשים חלפו. שבעה חודשים של גיהנום.
 עינויים, חקירות, השפלות קשות היו לחם חוקנו מידי
 יום. בכל פעם כששכבתי על המזרון הקרוע והעליתי
 זכרונות מהבית ומהמשפחה, נזכרתי גם בזקן ההוא.
 המבט שלו לא הרפה ממני. ניסיתי להיזכר אם ראיתי
 אותו אי פעם, אולי זה סבא שלי שירד מגן-עדן, אך לא.
 הוא לא דמה אפילו במקצת לסבא שלי.

לבסוף שכנעתי את עצמי שכל זה לא היה אלא
 הזייה כתוצאה מהלם קרב.

עכשיו אנחנו במטוס, השתחררנו. משאיות מצריות
 לקחו אותנו לרפידים ומשם המראנו לכיוון שדה
 התעופה בן גוריון, שם כבר ממתניים לי כולם אבא,
 אמא. לראשונה מאז יום-כיפור דמעות נקוות בזוויות
 עיני. למה דוקא עכשיו, לעולם לא אדע.

הגענו לבית הנתיבות, הרבה שבויים והרבה מאד
 גופות.

רעש והמולה קידמו את פנינו. סבלים רצים ואנשים
 נרגשים. בתוך כל ההמולה הזאת, מישהו בפינה הימנית
 משך אותי. שלושה דתיים עמדו שם וחילקו שתיה
 ועוגיות לכל מבקש, "לחיים" צהלו בקול שמח והציעו
 לגברים שחלפו על פניהם להניח תפילין.

הרגשתי צורך להתקרב אליהם, ועל השולחן ראיתי
 לפתע תמונה של רבי. בכיתוב מתחת הופיע שמו: הרב
 שניאורסון, הרבי מליובאוויטש...

בבת אחת רותקתי למקום, ראיתי אותו... כן, זה
 היה אותו מבט, אותן עיניים יוקדות-רכות. העיניים
 הסתכלו עלי וכמו אמרו: "הבטחתי הרי שתחזרו" – –

שנת תשכ"ו

כעת חיה . . . בן!

אנחה כבדה פורצת מקרבו, הוא מביט על הכסא המלכותי עם הריפוד האדום, על היסטנדר' הגבוה עליו פרושה המפה הצחורה • הוא שפך את ליבו בדיו השחורה שזרמה והפכה לאותיות ומילים שסיפרו, ביקשו והסבירו את כאבו ואת כאבה של המשפחה כולה • הוא כתב על שלוש וחצי שנות סבל מלווים בריצות בין רופאים שידם קצרה מלהושיע, הוא סיים את המכתב בהחלטה טובה וביקש את ברכתו הקדושה של הרבי לזרעא חייא וקיימא • תשובתו של הרבי מלך המשיח לא הותירה מקום לספק • אמונה מופתית של חסיד, מופת מדהים של הרבי

מאת: אוהד בר-סלע

זעקת הי"עד מתי" הכללית, מתחברת אצלו עם עוד בקשה אישית. כבר שלוש שנים מאז שהתחתנה אחותו ועדיין לא נפקדה בילד. "עד מתי" בוקעת התחינה. הרי אחותו גומלת חסד עם כל נצרך, כל זמן פנוי מנוצל אצלה למבצעיו הקדושים של הרבי מלך המשיח. גם גיסו קובע עיתים לתורה ומתעסק רבות בענייני הימבצעים, ובכלל כל זר הנקלע לסביבתם מוזמן בחום אל הבית הקטן להתארח או סתם לארוחה חמה.

מראות החתונה חולפים לנגד עיניו – המעמד המרגש של החופה, ניגון הדי' בבות המזעזע כל לב, החתן שובר את הכוס ואז השמחה האדירה שכמוה לא ראה באף חתונה. הוא זוכר את תלמידי הישיבה רוקדים ומפזזים כש"דגלי משיח" מתנופפים בידיהם. הוא נזכר בבחור הגבוה שהרים את גיסו איציק וכל החברים רקדו מסביבו, את התזמורת המוצלחת שהלהיבה את הקהל. זכרונותיו נקטעים באחת, כאשר אחד הבחורים נתקל בו בטעות בדרכו לנשק את ספר-התורה. הוא ננער משרעפיו ומחליט – היום בעזרת-ה' אכתוב לרבי מה"מ ואבקש את ברכתו הקדושה עבור בני הזוג.

לאחר התפילה נטל מוישי את ידיו, לקח דף לבן והתיישב באחת מפינות היזאלי הגדול. הוא שפך את ליבו בדיו השחורה שזרמה והפכה לאותיות ומילים שסיפרו, ביקשו והסבירו את כאבו ואת כאבה של המשפחה כולה.

הוא כתב על החתונה השמחה, על מעלותיהם הנפלאות של בני הזוג, על שלוש שנות סבל מלווים בריצות בין רופאים שידם קצרה מלהושיע. הוא סיים

אלול ה'תשנ"ו – האולם המרכזי של בית הכנסת "בית מנחם" בכפר חב"ד. המלצרים סובבים ברחבי האולם, אוספים את כלי החרסינה אל תוך קופסאות הפלסטיק. אנשי התזמורת מקפלים את הציוד, הבוקי מצלמות מאירים את האולם – תמונות אחרונות של המשפחה והחברים. גם תלמידי הישיבה שבאו לשמח את חברם החתן עולים אט-אט אל האוטובוס, כשמספר דגלי 'משיח' ססגוניים בידם. רחבת החניון הגדולה הולכת ומתרוקנת...

עוד זוג חסידי בא בברית הנישואין ומקים בית בישראל...

אלפי ברכות נעתרו על ראשו של הזוג הצעיר – מההורים הנרגשים, מבני המשפחה, מהחברים הרבים, וגם מהבחורים שעתה מנמנמים באוטובוס העושה דרכו לאחת הישיבות שבקצה הארץ.

חשון ה'תש"ס - 'בית משיח' 770 – מוישי עומד במקומו הקבוע בתפילות, מנסה להתרכז במילים המוכרות ולהבין את מה ששפתיו רוחשות. מחשבה טורדנית מכה ללא הרף במוחו – מה עם מינדי ואיציק, עברו כבר שלוש שנים (!). הוא מנסה להתרכז שוב ושוב אך ללא הועיל, הוא מרים את עיניו לעבר בימת התפילות של הרבי שליט"א מלך המשיח. אנחה כבדה פורצת מקרבו, הוא מביט על הכסא המלכותי עם הריפוד האדום, על היסטנדר' הגבוה עליו פרושה המפה הצחורה.

(* לבקשת בעלי המעשה, שמורים שמותיהם במערכת "בית משיח". כל הפרטים בסיפור מדוייקים איפוא בתכלית, למעט שמות האנשים

בתאריך הזה ייוולד הילד.

• • •

שלהי תשרי. רוח קרירה של תחילת החורף מנסבת בעוז. מוישי צועד בשעת לילה מאוחרת אל בנין הפנימיה, התוועדות יום הולדת של אחד החברים נערכה עד עתה ב-770. הוא נכנס אל חדרו ומפעיל את המזכירה האלקטרונית, "מוישי תתקשר דחוף הביתה" זועק קולה הנרגש של אמו. הוא נוטל את השפורפרת ומחייג את הקוד של כרטיס הטלפון.

"יחי המלך המשיח, שלום" עונה לו אחיו.

"יחי המלך, זה מוישי".

"מזל טוב, מזל טוב, מוישי" זועק אחיו בצהלה, "היום בבוקר נולד למינדי ואיציק בן...". הוא מתיישב לאיטו על המיטה, מנסה לעכל את הבשורה המשמחת. "א' מר-חשון ה'תשס"א" מורה 'לוח השנה' שניצב מולו. הזכרון מכה במוחו... "עברה בדיוק שנה..."

את המכתב בהחלטה טובה שקיבל על עצמו ככלי לברכה וביקש את ברכתו הקדושה של הרבי מלך המשיח שליט"א, לזרעא חייא של קיימא לשרה מינדל בת... ולוי יצחק בן...

הוא הכניס את מכתבו אל בין דפי "אגרות הקודש" והכריז בשקט ובכוונה "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!"

ספר "אגרות קודש" נפתח במכתב מתאריך א' דר"ח מר-חשון שם נכתב:

"שלום וברכה!"

במענה על מכתבו מיום השני, ותוכנו ע"ד אחותו מרת... אשר כבר כמה שנים לאחרי חתונתם ועדין לא נתברכו בפרי הבטן.

... בברכה לבשורות טובות בכל האמור".

מוישי קרא את תשובתו של הרבי מלך המשיח ונאלם דום. הוא היה המום מהתשובה המדוייקת שקלעה כחוט השערה. הוא הסתכל על התאריך שבראש המכתב ומילמל לעצמו אני בטוח שבעז"ה בעוד שנה בדיוק, למינדי ואיציק יוולד ילד.

בטוח בברכתו של הרבי הלך מוישי אל ארון הספרים ולקח את הגמרא שלו, ושקע בלימוד בסדר ה"נגלה".

שבוע לאחר מכן נערכה ביזאלי ההתוועדות השבועית של הבחורים שלמדו איתו באותה ישיבה. מוישי סיפר לחברים על כך שכתב לרבי מלך המשיח וביקש ברכה עבור גיסו ואחותו, והקריא להם את התשובה שהתקבלה. החברים התפעלו מאוד לנוכח התשובה המדוייקת ואמרו "לחיים" לזכות בני הזוג, הם בירכו אותם מעומק הלב לזכות ולחבוק בן בשנה הקרובה. מוישי הוסיף וציין את התאריך של המכתב ואמר שלידו הוא בטוח בכך שבדיוק בעוד שנה

• • •

המוהל עטוף בטלית מתעסק עם כליו, כל בני המשפחה והחברים גודשים את האולם – שמחים בשמחתם של הזוג הצעיר שהמתין זמן רב כל-כך. הסבתא הטרייה מוחה את דמעותיה אל תוך הממחטה הספוגה, כולם ניצבים שם נרגשים ושמחים...

קולות ה"מזל-טוב" התערבבו עם בכייתו של התינוק הקטן.

אך בין קולות ההמולה בוקע קולו החנוק של האב המאושר: **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!**

תשובה לכל מקשן

מוישי הוא בחור פעיל, המתעסק בין הסדרים במבצעיו הקדושים של הרבי מלך המשיח שליט"א. מספר פעמים נתקל באנשים שמתקשים לקבל את הרבי כמלך המשיח וכנביא. אז מספר מוישי את סיפורו האישי, הוא מסביר להם על הזמן הארוך שחיכו גיסו ואחותו לילד בנסותם פתרוניות "נורמליים". הוא מציין שרק לאחר ברכתו הקדושה של הרבי נולד הילד, בדיוק בתאריך כתיבת המכתב.

מוישי מסיים את הסיפור כשהוא שולף מארנקו את תמונת הרבי מלך המשיח ואת תמונת ה"תינוק של הרבי", ומראה אותם לאיש שיחו. הוא סיפר זאת כבר עשרות פעמים (!) **ובכל פעם** שסיים את הסיפור ושולף את התמונות, פנה אליו המקשן ו... ביקש לכתוב לרבי שליט"א.

שנת תשכ"ז

קנה מצה שמורה וחזר לשורשים

ר' שמעון אטדגי מגן יבנה, הוא הראשון שהצליח לקבל פטור חריג במינו מהנהלת רשת מלונות הילטון הארצית - להשתחרר מעבודה בשבתות וחגים. מאחורי האישור החריג הזה, מסתתרת התערבות אישית של הרבי מלך המשיח • הכל החל מפגישה "אקראית" כשהגיע לקנות 'מצה שמורה' במרכז חב"ד בתל-אביב

מאת: שי גפן

מהעבודה העצומה של חב"ד בעולם ש"רק היא יכולה להרים את קרנה של יהדות".

שמעון אטדגי נולד בקזבלנקה שבמרוקו בשנת תשי"ה (1945). הוריו לא שלחוהו ללמוד במוסדות חב"ד שהוקמו באותם השנים, ושמעון מצטער על כך עד היום. "אם הייתי לומד בחב"ד במרוקו, הייתי ברמה הרבה יותר גבוהה ביהדות", הוא אומר, אבל מספר שנים לאחר מכן סגר מעגל כאשר התקרב ליהדות על ידי חב"ד.

בשנת תשכ"ב (1962) עלה לישראל. הוא החל ללמוד מלצרות וטבחיות, כאשר רוב השנים עשה את עבודתו במלון הילטון תל אביב.

למרות שעברו שמונה עשרה שנים מאז אירע המקרה, ניכרת ההתרגשות על פניו של שמעון; אפילו יכולנו לראות דמעה של התרגשות מנצנצת מעיניו.

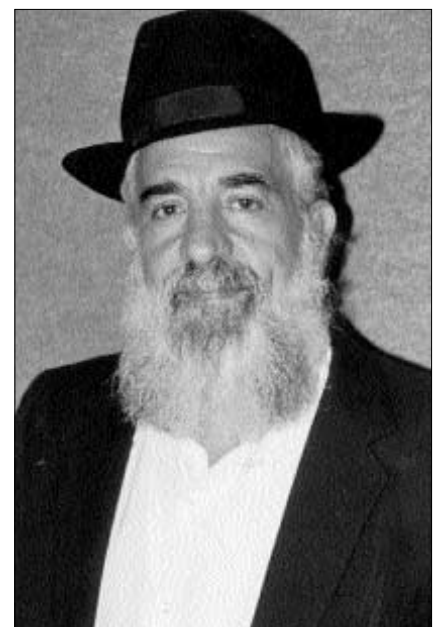
"במשך שנים שימשתי כמלצר במלון הילטון בתל אביב" - הוא פותח את סיפורו. "העבודה הנעשית שם היא מסביב לשעון, כאשר אין חופשות, אין מנוחת שבת או חג. בקיצור: עובדים כל היום! כל השנה! מי שרצה לקבל חופשות - הציעו לו באדיבות ללכת הביתה..."

כשני מתיישב בסלון ביתה של משפחת אטדגי בגן יבנה, אני מתקשה להאמין כי רק לפני שנים ספורות, עדיין היה מדובר במשפחה שאינה שומרת מצוות, כאשר הבעל עבד בשבת במלון הילטון בתל אביב. אני רואה את סלון הבית עטור בספרי קודש ותמונות צדיקים. האבא יושב ומשנן עם ילדיו את הגמרא שלמדו בחיידר - בקיצור, בית יהודי כשר למהדרין.

בשיחה שלנו, שמעון לא מפסיק לדבר על הזכות שהיתה לו להתקרב ליהדות בזכות הרבי. "יש הרבה צדיקים בעולם", אומר שמעון, "אבל הרבי זה 'ליגה' אחרת, כמו שאומרים. הרבי מחזיק את העולם כולו על כתפיו" - כך שמעון, והוא בהחלט יודע על מה הוא מדבר.

שמעון רואה את עצמו כיום כחב"דניק לכל דבר. הוא עוזר ומסייע רבות לשליח בגן יבנה, הרב קורנט. הוא לא מפסיק להתפעל

ר' שמעון אטדגי, "במדים" של שומר תורה ומצוות

"בעקבות זאת נכנסתי לפעילות נמרצת מול הנהלת מלוונות הילטון, כדי לשחרר את שמעון מעבודתו – דבר לא פשוט ומורכב מאד, במיוחד באותם ימים".

שמעון: "יום אחד, בשהותי במטבח המלון, הבחנתי ברב גרליצקי מגיע לפגישה בבית המלון כדי להסדיר את נושא שחרורי מהעבודה בשבת. ראיתי את הרב ואמרתי לו שלום, אך בלבי ידעתי כי נסיונותי לא יצלחו. הרב גרליצקי כנראה שהבחין בכך, כי הוא חזר ואמר בנחישות: "אם הרבי הבטיח שהכל יהיה בסדר, ואם תעמוד בתוקף על ההחלטה שלך לשמור שבת – אנחנו נצליח בשליחות הזאת". חשבתי כי הרב גרליצקי הוא אדם עם כוונות טובות, אך לא מציאותיות.

"במהלך הפגישה עם הנהלת בית המלון, העביר את בקשתו המפורשת של הרבי לתת אפשרות שלא לעבוד בשבת קודש – החליטה ההנהלה, באופן מפתיע, לקבל את הבקשה של הרבי באופן חד פעמי ויוצא מהכלל.

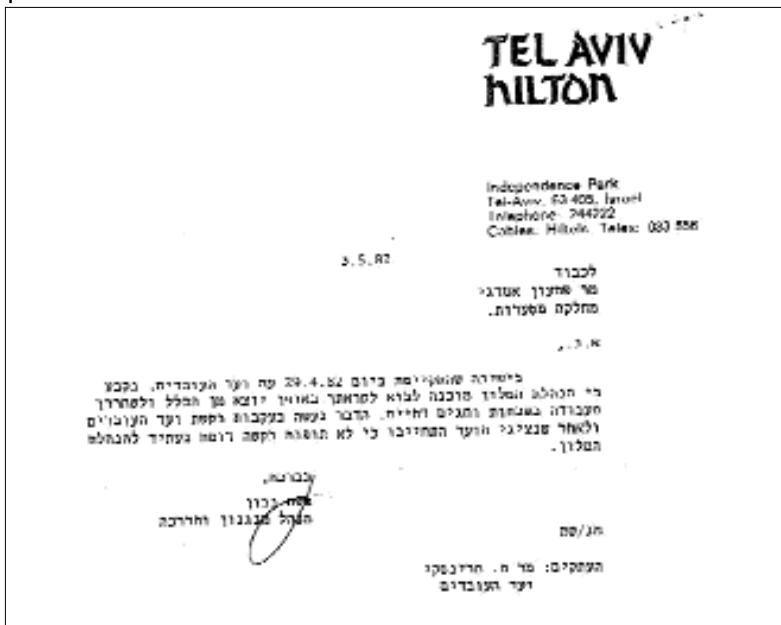
"בסיום הפגישה יצא הרב גרליצקי מחדר הפגישות, ניגש אלי ואמר לי 'שמעון, כעת הכל בסדר. מכאן ואילך אתה משוחרר מעבודות בשבתות וחגים'. הייתי המום. לא האמנתי למשמע אזני. הרב גרליצקי הוסיף ואמר: 'כבר מהשבת הקרובה לא תצטרך עוד לעבוד בשבתות בבית המלון'..."

"עדיין הייתי ספקן, ושאלתי אותו אם יש לו אישור על כך. הרב גרליצקי הרגיע אותי ואמר: 'תוך מספר שעות תקבל אישור בכתב המודיע על שחרורך באופן מלא וגורף מעבודה בשבתות וחגי ישראל'..."

"המכתב המיוחל אכן הגיע (ראה מסגרת) וכמו לא מאמין קראתי כל מילה שוב ושוב כדי לוודא אם זה בהקצף או בחלום. וכך נכתב בו:

לכבוד מר שמעון אטדגי – מחלקת מסעדות.

המכתב הנכסף ששלחה הנהלת המלון

"כך גם אני השתעבדתי לעבודה שבעה ימים בשבוע. אני גדלתי בבית מסורתי, בית שידעו בו מהי שמירת תורה ומצוות, אבל כשהגענו ארצה, הדברים השתנו. גדלנו בסביבה חילונית, והצורך בעבודה אילץ אותנו לעבוד גם בשבת. זאת הייתה המציאות בשטח, מציאות קשה וכואבת. ברירה אחרת לא הייתה לי, כאשר האלטרנטיבה הייתה פיטורים מהעבודה.

"השינוי בחיינו החל בערב חג הפסח תשמ"ב. באותו יום התעוררתי פתאום לקנות מצות שמורה לליל הסדר. זכרתי עוד מימי ילדותי שיש מושג של מצה שמורה ורציתי לקנות אותם. חיפשתי ושאלתי היכן אפשר להשיגם, והשיבו לי כי במרכז חב"ד בתל אביב – שהיה אז זמן קצר לאחר הקמתו – אפשר לרכוש מצות שמורה.

"באתי למרכז חב"ד ופגשתי שם את הרב יוסף גרליצקי, שהיה שליח יטרי' של הרבי מליובאוויטש בתל אביב. רכשתי את המצות שמורה, ואז ניגש אלי והחל להתעניין במצבי הרוחני. סיפרתי לו שבנותיי לומדות בבית ספר דתי, אולם אני עובד במלון הילטון בתל אביב כולל שבתות. הרב גרליצקי התבונן בי במבט ארוך ושאל אותי בזהירות: 'אתה רוצה להפסיק לעבוד בשבת?' – השאלה הזאת נחתה עלי פתאום. השבתי כי הרצון שלי לא חשוב כאן, כיוון שאינני מאמין שיש אפשרות כלשהי, שהנהלת המלון תאשר לי חופשה בשבת. הוספתי כי כל מי שמכיר את המצב מקרוב, יודע היטב כי ברשת מלוונות הילטון לא נותנים בימי שבת וחג מנוחה למלצרים ולעובדים. נקודה. אלו שניסו לבקש חופשות – נענו בסירוב מוחלט.

"הרב גרליצקי שמע זאת, ונשאר בדעתו, תקיף ונחרץ: 'יש רבי בישראל. אנחנו נכתוב מכתב לרבי, ובעזרת ה' הדברים יסתדרו', הרגיע אותי.

"לפי הוראותיו ישבתי בחדר צדדי וכתבתי מכתב לרבי בו פירטתי את הדברים וביקשתי ברכה שאצליח להסתדר ללא עבודה בשבת. כמו כן קיבלתי על עצמי שאם אשתחרר מעבודתי, לא אעבוד יותר בשבת. כך נפרדתי מהרב גרליצקי.

"למען האמת לא האמנתי שיצא מזה משהו; אמרתי בליבי, 'מי בכלל יכול להוציא פטור בשבת לעובד זוטו; אלו דברים שמעולם לא עלו על הדעת ב'הילטון'.

"כך למעשה הסתיימה הפגישה ערב חג הפסח. נפרדתי מהרב גרליצקי בידידות רבה".

ב ינתיים מתברר כי לאחר שליחת המכתב לרבי מלך המשיח, התרחשו כמה דברים מאחורי הקלעים. מכתבו של שמעון אטדגי שהגיע לרבי נענה במהירות.

מספר הרב גרליצקי ל"בית משיח": "כעבור זמן לא רב התקבל מכתב מהרבי שענה כי יעמוד בתוקף על החלטתו שלא לעבוד בשבת, ויהי מה! הרבי אף הוסיף ובירך כי בזכות שמירת השבת תהיה לו פרנסה.

שנת תשכ"ח

על מכתב כזה אני מוכן לשלם מאה אלף דולר ומי שיודע כיצד העניינים עובדים בהילטון, מבין למה הוא התכוון..."

י"ה ייתי נרגש" – משחזר שמעון שמונה-עשרה שנה לאחור – "ביליל שבת הראשון בבית, הלכתי מעדנות עם הילדים אל בית הכנסת. האווירה בבית היתה שונה לגמרי. עשינו קידוש, סעדנו ביחד עם הילדים, וכך התחלנו לשמור שבת כהלכתו. בעקבות זאת הוספנו מצווה ועוד מצווה, עד שחזרנו למקור מחצבתנו.

"מאז אני אומר לכל מכרי וחברי: הזכות הזאת של חזרה לחיי יהדות, היא רק בזכות הרבי מליובאוויטש. אפיקים חדשים נפתחו בפניי ובפני כל בני משפחתי. אמרתי לעצמי שאם בעולם קיימים כוחות אדירים כמו של הרבי, אז עלי לעזוב לגמרי את העבודה בהילטון, ובעזרת ה' אמצא עבודה מתאימה יותר ליהודי שומר תורה ומצוות.

"שמירת השבת כהלכתה והפסקת העבודה בשבת הביאה שינוי מוחלט בחיי המשפחה. התחלנו ללכת לשיעורי תורה, לתפילות בבית כנסת, חינוך הילדים היה רק בבתי ספר על טהרת הקודש – כך חל מהפך בכל חיי המשפחה.

"בשלב מסוים עזבתי את עבודתי במלון, והתחלתי לעבוד כמשגיח כשרות מטעם הרבנות בתל אביב. או-אז ראיתי במוחש את תשובתו של הרבי כי עמידה בתוקף על שמירת התורה והמצוות, לא תפגע בפרנסה, להיפך. התחלתי להרוויח משכורת נאה יותר – דבר שלא שערתי קודם לכן. ואכן, בסיכום כללי, הברכות של הרבי התקיימו בגשמיות וברוחניות... זיכתי לרווח כספי ולחיי משפחה יהודיים, כשרים ורגועים..."

כ שאנו רואים את משפחת אטדגי על 16 ילדיה, כן ירבו, המתגוררת כיום בגן יבנה – רואה בית יהודי חם לתפארת – – –

מאז שמעון לא עושה דבר חשוב בחייו ללא קבלת עצה וברכה מהרבי. "בכל דבר שפנינו לרבי, זכינו לקבל ברכה וישועה. ב"ה שזכינו לגדל דור לתפארת בזכות הרבי הקדוש" – הוא אומר. "גם כיום אנחנו מבקשים ברכות מהרבי דרך ה'אגרות קודש', וזוכים לקבל תשובות מדהימות ומופלאות. לאחת הבנות הייתה בעיה רפואית מסוימת, והיא קיבלה ברכה מהרבי ב'אגרות קודש' ובי"ה הכל עבר בשלום.

את העבודה במלון הילטון, הוא כבר רואה כהיסטוריה רחוקה, אך לעולם לא ישכח בזכות מי שוחרר מעבודה בשבתות וחגים וכיצד התקרבו ליהדות – כאשר הכל החל בחיפוש אחר מצה שמורה בבית חבי"ד הקרוב...

בישיבה שהתקיימה ביום 24.4.82 עם ועד העובדים נקבע כי הנהלת המלון מוכנה לבוא לקראתך באופן יוצא מהכלל ולשחררך מעבודה בשבתות וחגים דתיים. הדבר נעשה בעקבות בקשה של ועד העובדים ולאחר שנציגי ועד העובדים התחייבו כי לא תופנה בקשה דומה בעתיד להנהלת המלון."

"לא האמנתי למראה עיני. ידעתי כי בכל המלונות אין מציאות כזאת של עובד שנפקד בשבת. לאחר שנים רבות הרגשתי כי עול כבד ירד ממני, וכי כעת אני מתחיל דרך חדשה בחיי – כפי שהתחייבתי לרבי – דרך חדשה של שמירת תורה ומצוות.

"לקראת השבת הראשונה", מוסיף שמעון ומספר, "עדיין פיעם בלבי רגש של ספק. בתוך-תוכי אמרתי לעצמי אולי זה לא רציני, וכאשר גיע רגע האמת אצטרך לעבוד. כאשר סדר התורנויות נתלה על לוח המודעות, ידעתי כי אכן חששי התאמת. שמי הופיע במלוא הדרו משובץ בצוות שיעבוד במשמרת השניה של אותה שבת. למרות שבאיזשהו מקום המתנתי לכך, האכזבה היתה עצומה. הבנתי שאמנם הנהלה אמרה, הבטיחה ואף כתבה, אבל בפועל העבודה נמשכת כרגיל.

"רק ביום שישי בצהריים, הגיע אלי מנהל המשמרת, והודיע לי כי חלה טעות וכי שמי השתרבב בטעות ברשימת העובדים..."

איך הגיבו החברים?

"בהתחלה הם לא האמינו. הם שאלו אותי כיצד הצלחתי לעשות דבר כזה, נגד כל הסיכויים. אמרתי להם כי איש אחד עזר לי: הרבי מליובאוויטש!

"אחד העובדים התרגש ואמר לי בעיניים מצועפות:

בימים ההם...

האח אושכז במצב קריטי הרבי הורה: לטרוך סעודת הודיה על רפואתו

לרגל י"א ניסן ה'תשס"א, שנת המאה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א - מוגש לציבור הקוראים לקט סיפורי מופתים שאירעו בתקופה האחרונה ♦ הסיפורים נלקטו משלוחי המלך במקומות שונים, ומשקפים את האמונה האיתנה של עם ישראל בה' ומשיחו

מאת: אוהד בר-סלע

נדרשתי על אשר לא שאלוני

מספר הרב י.ל. צפת ת"ו, אה"ק:

לפני מספר חודשים שהתה אשתי תחי' בבית הרפואה. באחד מביקוריי אצלה, התקשרה אל הטלפון הסלולרי שלי, גבי מוטעי - מזכירתו של מנהל בית הרפואה - וביקשה לכתוב לרבי מלך המשיח שליט"א, יחד עם חברתה.

אמרתי לה, שכעת אני נמצא בהשגחה פרטית בבית הרפואה, והיא יכולה להגיע עם חברתה למחלקה הסמוכה ולכתוב במקום.

הן הגיעו לחדרה של אשתי, שתי נשים שעדיין לא שומרות תורה ומצוות, אך שמעו על הרבי והניסים שמחולל. החברה נטלה את ידיה והתיישבה לכתוב לרבי מלך המשיח.

בינתיים פנתה אלי גבי מוטעי וסיפרה שיש ברשותה, קופת צדקה של חב"ד, והיא בקשה ממני להעביר את

הקופה לבית הכנסת חב"ד שבקרית חב"ד, בהדגישה שהיא רוצה שאעביר את הכסף דוקא לבית הכנסת, ולא לשום מטרה אחרת.

הסכמתי לבקשתה, ואמרתי לה שאם זהו רצונה, אז בעז"ה מחר כשאגיע לבית הכנסת אעביר את הכסף לאחד הגבאים.

היא לא הסתפקה בתשובתי, והמשיכה לומר שהיא מבקשת שאעביר את הכסף דוקא לבית כנסת, בעודה מסבירה בלהט שמוסדות החינוך והישיבות מארגנים תמיד מבצעים בהם מחלקים תכשיטים ופרסים שונים, הרבה מהחברות שלה זכו ורק היא לא זכתה בשום דבר, ולכן היא התייאשה והיא תורמת אך ורק לבית הכנסת.

הסברתי לה שמוסדות חינוך עושים הגרלה מיוחדת מידי פעם, על מנת לגייס סכום כסף גדול נוסף לתרומות הקבועות, בהם חותמים המשתתפים על הוראת קבע או תורמים תרומה מסויימת, ואז אפשר לזכות בהגרלה, אבל לא כל המביא קופת צדקה זוכה בשרשרת.

שנת תשכ"ט

למוסדות חינוך כפי שכתב לה הרבי במכתבו. הסברתי להן את הענין והמעלה של לימוד תורת החסידות כפי שכותב הרבי מלך המשיח במכתב השני באותו דף, ושהן צריכות להשתדל ולהפיץ את לימוד החסידות לכל מקום שידן מגעת. מאז שתיהן משתתפות בשיעורי חסידות, ועזרות להפצת לימוד החסידות והחזקת מוסדות החינוך.

כשזועקים באמת - נענים מיד!

שלהי כסלו בבית חיינו, אני סובב בין השולחנות – התוועדויות רבות פזורות ב-770, התוועדויות של שלוחים, חיילי הרבי מלך המשיח הלוחמים בחזית – התוועדויות הכנה לכינוס השלוחים.

סיפור מופת 'טרי' מהרבי סופר בהתרגשות רבה ע"י הרב מ.מ. – משלוחי הרבי באחד הישובים בארה"ק:

"המצב הכספי של הבית חב"ד היה קשה מאוד, פעילות הקיץ העניפה, יחד עם חגי תשרי שחלפו ביעף הותירו את הקופה במינוס גדול, ואם לוקחים בחשבון שבעוד שבועיים מתחילים אירועי 'יט' בכסלו-חנוכה, אז המצב דורש עבודה קשה ואינטנסיבית, ריכוז מלא והכנה מדוקדקת.

במחשבה זו הגעתי לכינוס השלוחים ה'תשס"א, כשבאמתחתי אלבום תמונות מהודר ורשימת תורמים פונטציאליים.

אך לא תמיד המחשבה יוצאת גם לפועל, ביום השני לבואי חשתי לפתע ברע, חולשה פשטה בכל גופי ועייפות וליאות מילאה את איברי. וכך, לאחר יום שלם במיטה גם מצב רוחי ירד והתייאשתי כליל, בפרט כשנזכרתי במצב הפיננסי של הבית חב"ד.

לאחר יומיים של דכדוך החלטתי לעשות מעשה ולכתוב לרבי מלך המשיח שליט"א, לתנות בפניו את צרתי.

בלב נשבר כתבתי לרבי את כל הענין. על מצב הבית חב"ד, הפעילות העניפה שהיתה והפעילות המתוכננת שתהיה, את תכניתי לאסוף כספים בניו יורק ואת החולי שקפץ עלי פתאום והוריד את מצב רוחי. את המכתב סיימתי בבקשה להצלחה למעלה מהמשוער.

נעמדתי ליד בימת התפילה של הרבי מלך המשיח, הכנסתי את המכתב ל'אגרות קודש' ומלמלתי בהתרגשות את הכרזת הקודש 'יחי אדוננו'.

הכרך נפתח בעמוד קסב שבכרך יט:

... 'ידיה רצון שכמו בהנ"ל ראו הצלחה למעלה מהמשוער, יווכחו שזוהי הוראה נוספת שהקישוים שפוגשים בעבודה הק' דהפצת המעיינות חוצה והפצת היהדות בכלל, אין זה אלא נסיון... בודאי כל הלוקח חלק בזה נעשים מוחו ולבו זכים אלף פעמים ככה, ואז הרי מוסיפים אומץ עוד יותר בפעולות האמורות, והעניינים מסתדרים באופן דהליכה מהיל אל חיל.

ומובן שמרשותו וזכותו למסור כל האמור לכל

היא מאנה להבין את דבריי והמשיכה להסביר שוב ושוב שהיא תורמת רק לבית כנסת, מכיון שהשיבות והמוסדות מחלקים תכשיטים ופרסים ורק היא לא זכתה וזה לא בסדר וכו'.

בינתיים, סיימה חברתה את מכתבה לרבי מלך המשיח, והכניסה אותו לכרך ח"י מאגרות קודש שהיה ברשותי. לאחר הכרזת הקודש 'יחי אדוננו' כנהוג, פתחה את הספר ועיינה בו. כעבור מספר דקות הגישה לי את הספר, וביקשה שאקרא ואסביר לה את התשובה.

קראתי בלבי את תשובתו של הרבי, ואמרתי לכותבת שהרבי עונה לה כאן תשובה – שיוכיח את כל אלה שכתבה אודותם על הציון הקדוש של הרבי הקודם, לכל אחד כפי המצטרך לו.

לאחר מכן פניתי לגבי מוטעי ואמרתי לה שגם לה הרבי עונה כאן תשובה.

מה?! היא נדהמה, הרי עדיין לא כתבתי – נודעקה. הראיתי להם את המכתב, שנפתח בעמ' רס-רסא בו כותב הרבי כך:

... "איני יודע אם תכנית פעולתם כבר הוחלטה והוקבעה בצורתה שהיא דוקא לבנין בתי כנסיות. ואם יש עדין מקום לדון בזה, ארשה לעצמי לעורר שכדאי שקו"ט להשתמש בכסף... לביסוס מוסדות החינוך על טהרת הקדש ובתי מקוואות, ובפרט בקשר עם העלי' שנתחדשה בחדשים האחרונים, אשר המצב בנוגע לחינוך על טהרת הקודש ומוסדותיו, וכן בנוגע למקוואות וטהרת המשפחה הוא משווע... ובבקשת סליחה שנדרשתי לאשר לא שאלוני..." (ההדגשה לא במקור).

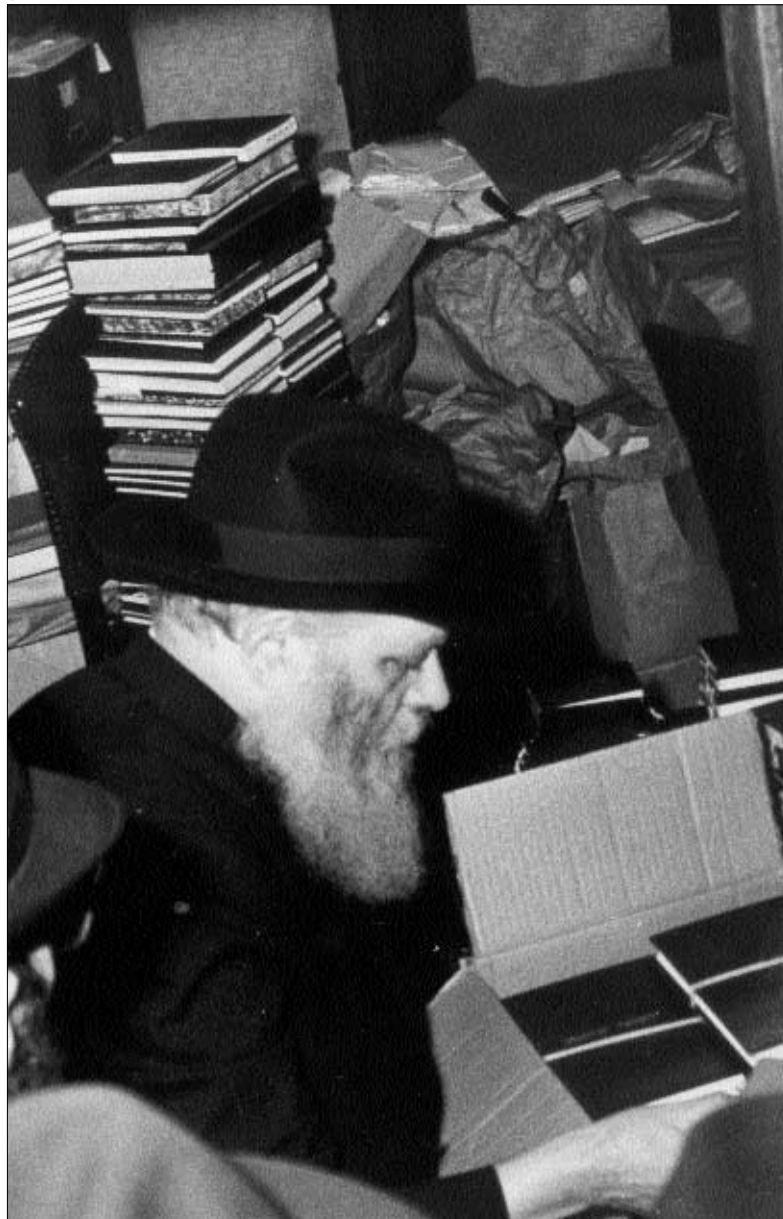
גבי מוטעי היתה המומה, וכמוה כל הנוכחים בחדר. הסברתי לה שהרבי מדגיש שדוקא אם לא הקדישה את הכספים למטרה מסויימת, כדאי שתתרום אותם

תמונת אילוסטרציה

הרבי בפתח חדרו הקדוש, מחלק לקוטי שיחות לשלוחים לאה"ק

יפתח בעז"ה מנין למנחה וערבית.

יום ז' מרחשון הוא היום שנקבע להתחיל במנין, השמש החלה נוטה מערבה אך מנין טרם התכנס בבית חב"ד. הרב אלגזי נכנס למשרדו, נטל את ספר האיגרות קודש' (כרך ח) שהיה מונח על שולחנו, וכתב מכתב לרבי מלך המשיח שליט"א. הרב אלגזי פירט את בעייתו שאין מנין בבית הכנסת וביקש את ברכת הרבי להצלחה לבית הכנסת החב"די של קרית היובל, שבזכותו יעלה מערך השיעורים של הבית חב"ד בעשרת מונים.

הספר נפתח בעמוד רכח, שם כותב הרבי אל יהודי שהיה מוסר שיעורי תורה. במכתב מפרט הרבי את גודל הזכות להיות ממוזכי הרבים **בבית המדרש - בישיבה** וגם בבית כנסת. בהמשך המכתב, מוסיף הרבי שצריך

המשתתפים בפעולות ובביסוס המוסדות הק' ובהפצת המעיינות...".

קראתי את המכתב בהתרגשות, הרגשתי שממש אורו עיני, חיות מחודשת נמסכה באיברי והרגשתי כאדם אחר. מיד הלכתי לחדר בו התארחתי ואירגנתי את חפצי. חיכיתי והתכוונתי ליום המחרת, בו אתחיל את עבודתי לחיזוק הבית חב"ד ואסיפת הכספים לחיזוק הפעילות.

למחרת קמתי בשעה מוקדמת, בהרגשה טובה יותר ולאחר התפלה במנינו של הרבי מלך המשיח יצאתי להסתובב בין הגבירים והמקורבים.

בזכות הברכה של הרבי ראיתי ברוך ה' הצלחה גדולה, בכל מקום הסברתי – כפי הוראת הרבי במכתב – את הזכות הגדולה שיש לעוזרים ולמשתתפים בפעולות הקודש של ביסוס המוסדות והפצת המעיינות, וראיתי הצלחה גדולה ממש כפי שכתב הרבי.

המדרשייה בקרית היובל

הרב **יוסף אלגזי** כבר מנוסה בניסים של הרבי מלך המשיח, גם חתונתו נערכה בעקבות מכתב מיוחד שנכתב לרבי ב'איגרות קודש'. לאחר החתונה יצאו יוסי וזוגתו לשליחות בקרית היובל בירושלים, שכונה אשר מרבית תושביה אינם דתיים וגם מוסדות הדת אינם מורגשים בשכונה.

בית חב"ד המקומי שוכן בחדר מיוחד, בתוך מבנה בית הכנסת "זכרון קדושים". בבית הכנסת נערכות תפילות מידי שבת, ובימי החול בשעות הבוקר המוקדמות ישנו מנין לתפילת שחרית. למרות שהגבאים ניסו מספר פעמים במשך השנים האחרונות, לארגן תפילות מנחה וערבית לא עלה בידם מכיון שאין מספיק מתפללים.

מספר חודשים לאחר שנפתח הבית חב"ד, החליט הרב אלגזי שכמו כל בית חב"ד בעולם, צריך גם הוא לפתח בצורה מיוחדת את שיעורי התורה. ובפרט שיזכר את שיחתו של הרבי מלך המשיח ש"הדרך הישרה" להבאת הגאולה היא ההוספה בלימוד התורה ובפרט עניני משיח וגאולה.

וכך החליט הרב אלגזי לפתוח מדרשייה ללימודי יהדות וחסידות, 'כולל ערב' בו יוכלו תושבי השכונה להשתתף ולהתבשם מתורת החסידות. כדי לתפוס מספר רב של יהודים החליט לייסד בבית הכנסת תפילות מנחה וערבית, שביניהם ואחריהם ילמדו המתפללים חסידות ויתקרבו לדרכי החסידות ולרבי מה"מ.

אך דא עקא הרב אלגזי זכר את יוזמת הגבאים להקים מנין למנחה וערבית ואת הכשלון שנחלו, כמו כן הכיר את בתי הכנסת המעטים שבקרית היובל, שרק בחלקם מתקיים מנין למנחה-מערב. לאחר שהתחבט רבות בבעייתיות של הקמת המנין, החליט לעשות מעשה. הוא הודיע לכל הידידים והמתפללים שבשבוע הבא

שנת תש"ל

ביוזמת אותו הבחור שהשלים מנין. הרב אלגזי הקים להם מסגרת מיוחדת של 'כולל ערב', בו הם לומדים על יהדות, חסידות וכמובן ענייני גאולה ומשיח.

רק לאחר מספר שבועות שהוקמה המדרשה הבנתי את כוונת הרבי מלך המשיח במכתב. כיום בקרית היובל, יש בית מדרש קטן שבו חבורה של צעירים שעדיין אינם חובשים כיפה לומדים מידי ערב חסידות, ועפ"י הוראת הרבי זה מביא לידי מעשה – חלקם התחילו ללמוד חת"ת ורמב"ם ולהניח תפילין ועוד.

הרב אלגזי: הבחור הראשון שיצרנו עימו את הקשר הראשון זהו אילן, צעיר לא דתי שמתעניין מאוד בלימוד החסידות. הוא התקרב מאוד לחב"ד ולרבי מלך המשיח, אך משום מה, לא הסכים לכתוב לרבי ביאגרות קודש, למרות שהצעתי לו כמה פעמים.

אילן היה מובטל תקופה ארוכה וישב בביתו ללא עבודה, יום אחד ניגשתי אליו והצעתי לו לכתוב לרבי – הרי אתה יושב בבית, ולא עושה דבר. תכתוב לרבי ותקבל ברכה, ובעז"ה תתחיל לעבוד. לאחר הפצרות רבות, כתב אילן לרבי מה"מ שליט"א וקיבל על עצמו את כל מה שהרבי יגיד לו.

באותו ערב לאחר הלימוד עם החבריה, הכניס אילן את המכתב לדרך ט'. במכתב (עמי קנח) בו נפתח הכרך כותב הרבי אל יהודי שרוצה לשנות את מצבו הדורש תיקון. ידוע פסק רז"ל שרק יגעת ומצאת – תאמין! והבחירה בידי האדם – האם הוא בוחר ללכת בדרך ישרה.

הרבי מדגיש במכתב את הענין של הוספה בלימוד התורה וקיום מצוות, ומהעיקרים בזה עבודת התפילה בהידור, לימוד החת"ת וצדקה ברוחניות וגשמיות, בהמשך כותב הרבי לגבי טבילה במקוה.

הרב אלגזי הסביר לאילן את שלושת העניינים, ומכיוון שהרב אלגזי לומד עם הצעירים את החת"ת היומי מידי יום. סיכמו שבתורה – יוסיף אילן לימוד שבועי בתורת החסידות. בתפילה – יקפיד שלא לדבר בשעת התפילה, ובצדקה יקבל על עצמו לתת מעשר ממשכורתו לצדקה.

אילן סירב בתחילה לקבל על עצמו לתת מעשר מכספו. ואמר שהוא תמיד נותן צדקה, אך לא יכול להתחייב על מעשר. הרב אלגזי הסביר לו את ענין המעשר, ואת הכתוב בגמרא: "עשר בשביל שתתעשר", עד שלבסוף קיבל אילן על עצמו לתת מעשר.

לגבי הטבילה במקוה לא ידע הרב אלגזי מה לעשות, הרי מדובר כאן בחבריה צעירים, מה עוד שכולם יושבים כאן ביחד והם בטח יעשו צחוק מכל הענין. לבסוף החליט שמכיוון שהרבי כתב את זה במכתב, הוא חייב לומר לו.

הרב אלגזי פנה לאילן ואמר לו שיש עוד ענין שהרבי כתב עליו במכתב, והוא התלבט קצת אם לומר את זה, אך מכיון שהרבי כתב זאת, אני אומר לך ואתה תעשה כרצונך.

שלימוד התורה יפעל הוספה אצל השומעים במעשה היום יום.

כשקרא הרב אלגזי את תשובת הרבי, התעודד מאוד והיה בטוח בהצלחת המנין ושיעורי התורה. הוא העיף מבט על השעון וראה שהשעה כבר מאוחרת מאד, בטוח בברכת הרבי יצא לרחוב בשנית, כדי לקרוא לאנשים שישלימו מנין לתפילת מנחה. תוך מספר דקות מצא יהודים שנאותו להשלים מנין, ונשארו גם לתפילת ערבית ולשיעור התנייה שלאחריה.

למחרת בשעת בין ערביים מאוחרת, יצא הרב אלגזי לרחוב לאסוף אנשים לתפילת מנחה. בקצה הרחוב ראה בחור צעיר שאינו נראה כשומר תורה ומצוות. הוא פנה אליו וביקש ממנו להיכנס לבית הכנסת, להשלים מנין מספר דקות. הבחור הסכים ונכנס פנימה כשהוא חובש את הכיפה שהגיש לו יוסי.

לאחר התפילה נשאר הבחור לשיעור תנייה שמתקיים בבית הכנסת בין מנחה לערבית. בסיום התפילה ניגש יוסי אל הבחור ושוחח עמו, הבחור ששמו **אילן** התעניין אודות נושא השיעור, מה זה היה בדיוק? – יוסי הסביר לו ואף הזמין אותו לשיעור נוסף. להפתעתו של הרב אלגזי שאל הבחור – האם הוא יכול להביא את חבריו? – הרב אלגזי הסכים בשמחה, והבחור יצא לדרכו.

למחרת הופיע אילן שאליו נלווים שני חברים בני גיל, הם חבשו את הכיפות שהגיש להם יוסי וניגשו לתפילה, לאחר תפילת מנחה התיישבו החבריה לשיעור כשהם מטים אוזן קשבת לנאמר.

לאחר שבוע כבר התגבשה קבוצה של בחורים צעירים, שאינם שומרים תורה ומצוות – שכולם הגיעו

הרבי מחלק כוס של ברכה, מוצאי חג השבועות ה'תשל"ו

הראשונים ביהדות ניגש לדוכן וביקש לכתוב לרבי מלך המשיח, לזוג הצעיר יש ילדה אחת בגיל שבע, ומאז לא נולדו להם ילדים. הבעל כתב את מכתבו לרבי ושטח את בעייתו כשהוא מסיים בבקשת ברכה שיוולדו להם ילדים נוספים.

במכתב מברך אותם הרבי בזרעא של קיימא, ומבקש מהם להוסיף בתורה ומצוות. כבר בשבוע שלאחר ההתוועדות התחילו משפחת בן-עייש להשתתף בשיעורי ופעילות הבית חב"ד.

תשעה חודשים בדיוק לאחר מכן הם חבקו בן...

משפחת ז. מכירים את הרב גרומך שנים רבות, גם הם מהמשתתפים הקבועים בפעילות החב"דית בעיר. המשפחה מתגוררת בדירה השייכת להם, אך כבר מספר שנים שיש ריב במשפחתם והם מנהלים מאבק משפטי על בעלות הדירה.

מכיון שאין להם אמצעים פיננסיים, הם נשארים בדירה הזו וממשיכים במשפטים. באחת הפעמים שפגש הרב גרומך את ר' מ.ז. אבי המשפחה הוא הציע לו לכתוב לרבי מה"מ שליט"א באגרות הקודש ולבקש את ברכתו להצלחה במשפט ומנוחה מכל הבעיות.

ר' מ. כתב לרבי וציין במכתב שהוא מקבל על עצמו כל מה שהרבי יגיד לו.

במכתב שנפתח להם כותב הרבי לערוך מסיבת 'מלוה מלכה', מתוך שמחה ואמונה בקדוש-ברוך-הוא,

הרב אלגזי הסביר לאילן את ענינה של הטבילה במקוה ובפרט בערב שבת. להפתעתו קיבל אילן את הענין בהבנה ואחד החבריה קרא – מה הבעיה, נלך כולנו למקוה ביום שישי. הבחורים התלהבו מהענין והחליטו שייפגשו ביום שישי ויסעו ביחד למקוה הנמצא בשכונה הסמוכה.

לאחר מספר ימים מצא אילן עבודה, ומידי יום שישי הוא נפגש עם מספר צעירים בני גילו – תלמידי מדרשיית חב"ד בקרית היובל – ויחדיו הם נוסעים למקוה.

לסיכום, מאז כתיבת המכתב ב-ז' מר-חשוון, לא חסר מנין בבית חב"ד...

צרו סיפורים מבית דגן...

בשנה שעברה ביו"ד שבט נערכה בבית דגן, התוועדות גדולה ומרכזית. הרב **שמואל גרומך** מנהל בית חב"ד המקומי, הזמין את המשפיע הרב **לוי יצחק גנזבורג** להתוועד עם המשתתפים וגם ראש המועצה המקומית כיבד את האירוע בנוכחותו.

האולם הגדול של בית הכנסת "אוהל יצחק" קושט בדגלי משיח, ושלטים בנושא הגאולה עיטרו את האולם. את עשרות המשתתפים קידם בכניסה לאולם דוכן מיוחד בו יכלו לכתוב לרבי מלך המשיח ב'אגרות קודש'. זוג צעיר שהתחיל בתקופה האחרונה את צעדיו

הרב לייב אלבסקי, מציג את אחד ממקורביו לפני הרבי. התמונה צולמה על-ידי צלם נוכרי במוצאי שמחת תורה תשכ"ח

שנת תשל"א

מספר שבועות לאחר מכן קבע הרב גרומך מזוזות חדשות בביתו של האבא...

נפלאות המשיח בגילה

רינה ישראלי עובדת בסניף קופת חולים 'מאוחדת' שבשכונת גילה. היא כבר מכירה זמן רב את בית חב"ד בגילה, ואף זכתה לכמה וכמה ניסים מהרבי מלך המשיח ע"י 'אגרות הקודש'. כמו כן בעקבות התשובות והכוונות שקיבלה ב'אגרות הקודש', החלה לשמור תורה ומצוות ואף מפרסמת במקום עבודתה על הנפלאות שמחולל הרבי שליט"א מלך המשיח.

ככ"ג מנחם אב נכנסה רינה לבית חב"ד, פנתה לרב **ניצן שמחון** כשבפיה בקשה דחופה: "אני חייבת לכתוב לרבי בקשת ברכה על בן אחותי. בחור בן 17 שבבדיקה שנערכה שבוע שעבר התגלה אצלו רח"ל גוש די גדול בבטן התחתונה, ושני גושים קטנים יותר. לפי סברת הרופא זהו גידול שעלול להיות קריטי רח"ל.

קעת אחותי ובנה מחכים לתוצאות בדיקת ה-סי.טי. ומתפללים שהתוצאות יהיו טובות. אני מוכרחת לכתוב בשבילם פ"נ לרבי".

היא כתבה את המכתב והכניסה אותו בין דפי 'אגרות הקודש', שנפתח במכתב כללי מחודש כסלו ה'תשי"ד. הרבי מסביר שם שאולת אדמו"ר הזקן, היא למעשה גאולת והתפשטות שיטת ודרך החסידות. הרבי מביע "ברכה פנימית" שכל אחד מאיתנו ייגאל ויגאל את עצמו מכל העניינים שמפריעים ומנגדים על העניינים הטובים של היהודי מבפנים ומבחוץ".

שבוע לאחר מכן בכ"ז מנחם אב הגיעה גבי רינה וכתבה מכתב לרבי, בו היא מבשרת שבדיקת ה-סי.טי. ברוך ה' תקינה. כמו כן בבדיקת הכירורג התגלה שהגוש התרכז והרופא התרשם לטובה. בנוסף ציינה רינה שצריכים להגיע תוצאות בדיקות אולטרא-סאונד וסי.טי. נוספות.

כך ה'אגרות קודש' נפתח במכתב מאיסרו חג השבועות, שם מזכיר הרבי שאת התורה קיבלנו בהר סיני בקדושה ובאימה ובהבטחה שבנינו ערבים בעדינו. הרבי מעורר על חשיבות החינוך הכשר לילדים ובזכות זה יתן ה' ברכתו בעניינים הפרטיים.

לאחר חודש – בי"ג אלול הגיעה רינה לרב שמחון כשבפיה בשורה משמחת: "הגוש שהיה לבן-אחותה פשוט נעלם. הרופא חיכה לתשובות של הבדיקות ואחותי התקשרה ואמרה לו שהגוש נעלם והוא סירב להאמין. רק לאחר שהגיעה האחות עם בנה אל הרופא, והוא בדק אותו שוב החל הרופא לעכל את הנס".

"רק הבטחון והאמונה בדברי הרבי, הם הצנור והכלי לקבלת הברכות בגלוי גם במצבים שנראים מבהילים". אמרה רינה, וכתבה לרבי מלך המשיח את הבשורות הטובות. במכתבו עונה לה הרבי כך: **"תהי ביאתם לגן ישראל בשעה טובה ומוצלחת ולהמשך**

ו"ברוב עם הדרת מלך". בעזרתו של הרב גרומך אירגנו משפחת ז. התוועדות 'מלוה מלכה' שמחה במיוחד באחד מבתי הכנסת בשכונה.

בהתוועדות השתתפו עשרות אנשים שבירכו את ר' מ. בהצלחה. הרב גרומך התוועד וסיפר למשתתפים סיפורים על הרבי מלך המשיח שכל הבטחותיו לא שבו ריקם. ההתוועדות הסתיימה בריקודי שמחה מתוך אמונה ובטחון בברכתו של הרבי.

למרת קיבל ר' מ. ז. טלפון ממזכירות בית המשפט, בו מודיעה לו המזכירה שהתיק נסגר עקב חוסר הוכחות והוא זכה בדירה.

* * *

משפחת **ציון** היא משפחה מסורתית שהתקרבה לחב"ד ע"י בית חב"ד בהרצליה שם התגוררה. לפני מספר חודשים עברה המשפחה לגור בבית דגן, ומכיון שהיה להם קשר לחב"ד התקשרו לרב גרומך וסיפרו לו שהם עברו לגור בבית דגן, והזמינו אותו לחנוכת הבית.

מידי יום שישי יוצא הרב גרומך עם הטנק המקושט להכריז ברחבי הישוב על זמני הדלקת הנרות, באחד הרחובות ראה יהודי שעומד על הכביש ומביט עליו במבט מוזר. הרב גרומך עצר את הרכב ופנה לאיש לראות במה יוכל לעזור לו. לתדהמתו החל האיש לצעוק עליו שיעזוב את בית דגן ויפסיק עם הכפיה הדתית. האיש התחיל גם לקלל ואף הרים אבן על מנת לזרקה על הרכב. הרב גרומך קפץ חזרה אל הרכב ונסע מהמקום.

ביום שלישי שלאחרי זה, נסע הרב גרומך לחנוכת הבית בבית משפחת ציון. כשנכנס הבחין באותו היהודי שצעק עליו ביום שישי, כשהוא יושב על יד השולחן. בעל הבית ר' **חיים ציון** הציג את האיש כאביו וביקש מהרב גרומך לשבת. כשראה הרב גרומך שכולם רגועים התיישב והחלה התוועדות חסידית אל תוך הלילה.

כשבוע לאחר מכן קיבל הרב גרומך טלפון בו מספר לו חיים שאחיו אורן חלה במחלה הידועה ר"ל. הרב גרומך ביקש לדבר עם האח, והזמין אותו להתוועדות ליל שישי ב"בית אגודת חסידי חב"ד" 770 בכפר חב"ד ושם נכתוב ביחד לרבי מלך המשיח.

ביום חמישי הגיע חיים יחד עם אחיו אורן ל-770, במהלך ההתוועדות כתב אורן לרבי מלך המשיח, ומתוך התרגשות רבה ביקש מהרבי ברכה לצאת מהמחלה ולהבריא. בעמוד שנפתח ב'אגרות קודש' כותב הרבי לבדוק את התפילין.

למחרת לקח הרב גרומך את התפילין והעביר אותם לאחד הסופרים שבכפר חב"ד, התפילין נמצאו פסולות. ואורן רכש לעצמו תפילין מהודרות חדשות, והחל להניחם מידי יום.

כמו תמיד, שפשו הרופאים את עיניהם מתימהו. אורן יצא ברוך-ה' מהמחלה הנוראה ואט אט התקדם לחיי תורה ומצוות. קעת שתי המשפחות משתתפות בפעילות הבית חב"ד, ומידי שבוע מתקיים שיעור בחסידות בביתו של אורן.

הזקן, שהודאה מורה והוכחה על אשר חוזר לבוריו לגמרי... ימשיכו ע"י סעודת הודאה זו רפואה השלימה ועד שיחזור לאיתנו בכל המובנים".

"הרבי מבקש שתערכו סעודת הודאה עבור הרפואה של אחיך" אמרה נחמה דינה לגבי זיגדון. מה?! נדהמה, הרי אחי שוכב מחוסר הכרה בבית רפואה בארצות הברית. מה הקשר לסעודת הודאה?

נחמה דינה שוחחה איתה וסיפרה לה על מופתים של הרבי מלך המשיח. אין לך מה לדאוג תעשי מה שהרבי ביקש ובעז"ה אחיך יבריא. ניצה התחזקה מאוד מתשובתו של הרבי ומשיחתה עם נחמה דינה. היא נרגעה מעט ויצאה לדרכה בטוחה בברכתו של הרבי מלך המשיח.

ניצה יצאה מחוזקת מאוד מהבית חב"ד, היא פנתה לגבאי בית הכנסת שבקרבת ביתה. הגבאי שמע את דבריה והתקשה מעט להבין מדוע עושים סעודת הודיה על רפואתו של אח שכעת מאושפז בבית רפואה במצב קריטי. לאחר שהפצירה בו וסיפרה לו על תשובת הרבי, הסכים הגבאי.

בשבת הקרובה נערכה סעודת הודיה מפוארת, בתמימות ובאמונה איתנה בברכתו של הרבי אירגנה האחות המסורה את הסעודה בעוד שפתיה רוחשות תפילה על אחיה החולה.

אלי – אחיה של ניצה, עבר את הניתוח בהצלחה למעלה מהמשוער. לאחר שבועיים חזר לאור יהודה, בריא ושמח כשהוא מודה לרב פרידמן וזוגתו על שעזרו לאחותו לכתוב לרבי – "רק בזכות הרבי אני חי" הודה בהתרגשות.

לאחר מספר ימים שב אלי לעבודתו כצלם אירועים. "את האירועים של חב"ד רק אני מצלם", הבטיח לרב פרידמן. וכעת הוא מחכה לצלם את התגלותו של הרבי מלך המשיח שליט"א שיתגלה לעין כל תיכף ומיד ממש.

ההצלחה והברכה בכל עניני גן ישראל הגשמיים והרוחניים".

השמחה מביאה את הרפואה

יום שגרתי של קיץ בבית חב"ד אור יהודה, עונת הרישום לגני הילדים בעיצומה. גם ברשת גני חב"ד באור יהודה לא נחים. הרב מנחם מענדל פרידמן שליחו של הרבי מלך המשיח, סובב בין משפחות בכל חלקי העיר כדי לצרף עוד ילדים לחינוך יהודי על טהרת הקודש. גם זוגתו נחמה דינה עוזרת כנגדו, היא מתרוצצת במשרדי הרישום בעיריה ובשעות אחר הצהריים מקבלת בבית חב"ד את ההורים הבאים לרשום את ילדיהם.

באותו יום נכנסה גבי ניצה זיגדון לבית חב"ד כשפניה נפולות. היא פנתה לרבנית נחמה דינה בספרה שאחיה מאוד חולה, בתחילת השבוע הטיסו אותו לארצות הברית – סיפרה ניצה, יש לו בעיה חמורה בלב והוא צריך לעבור ניתוח לב מסובך בימים הקרובים. ניצה פרצה בבכי בעודה מפרטת את צרתה, מה נעשה המצב כל כך קשה? שאלה בכאב.

נחמה דינה הרגיעה את ניצה, אל תדאגי הי יעזור – עודדה אותה. בואי ותטלי ידים ונכתוב ביחד לרבי מלך המשיח שליט"א, הרבי יברך את אחיך והוא בעז"ה יבריא ויחזור לתפקד כרגיל.

ניצה כתבה את מכתבה כשהיא רועדת מבכי, היא סיימה את מכתבה כשהיא מבקשת ברכה מהרבי שלאחיה תהיה רפואה שלימה וקרובה. היא קיבלה על עצמה את כל מה שהרבי יבקש ממנה.

במכתב שנפתח ב"אגרות קודש", כך ח"י עמוד רמא כותב הרבי: "בנועם נודעתי מאסיפתם בסעודת הודאה... והי רצון אשר ע"פ פסק והוראת רבנו

הרבי מלך המשיח מלווה את האורחים שהגיעו לתשרי תשכ"א

